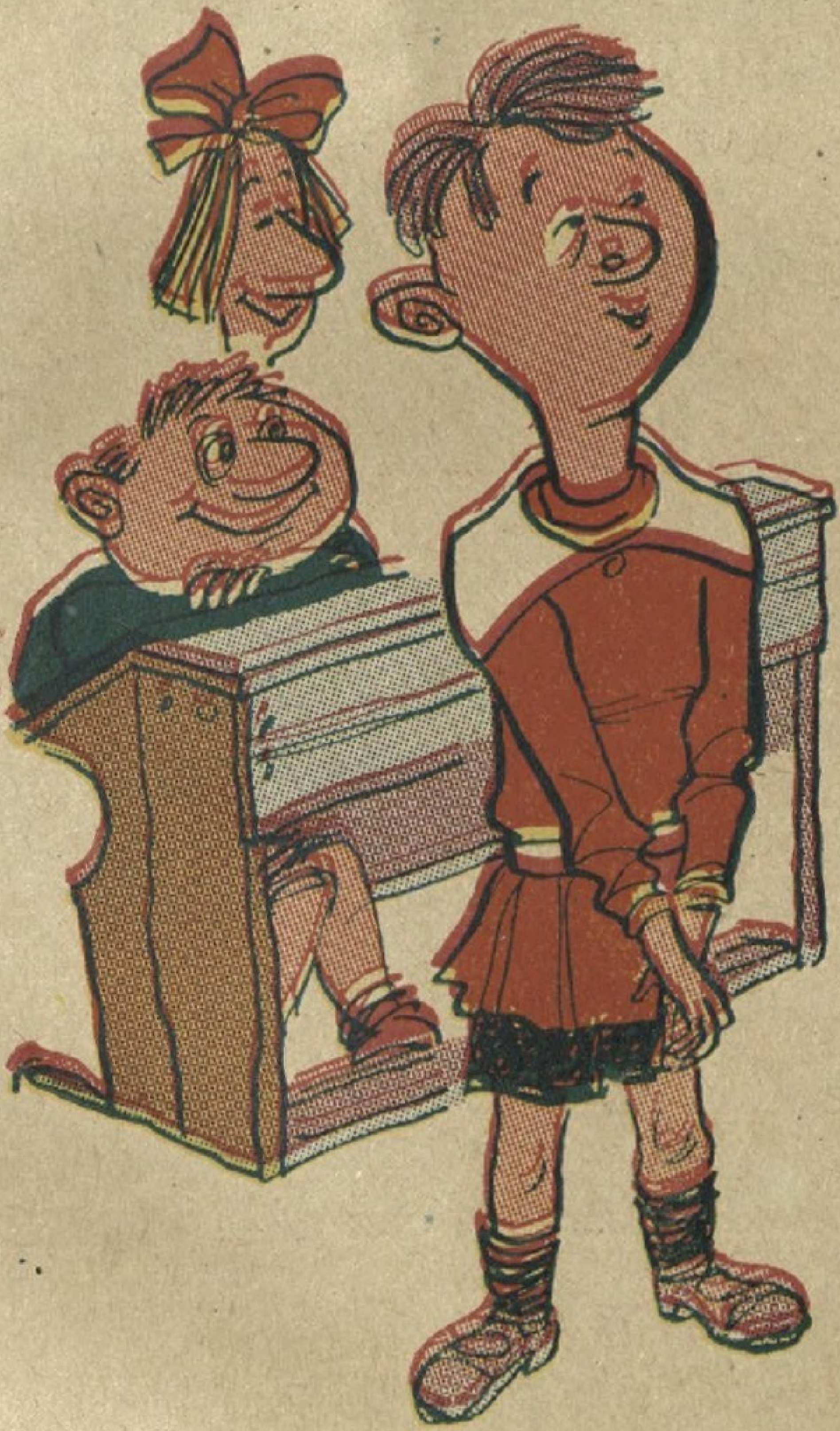
Akbaba

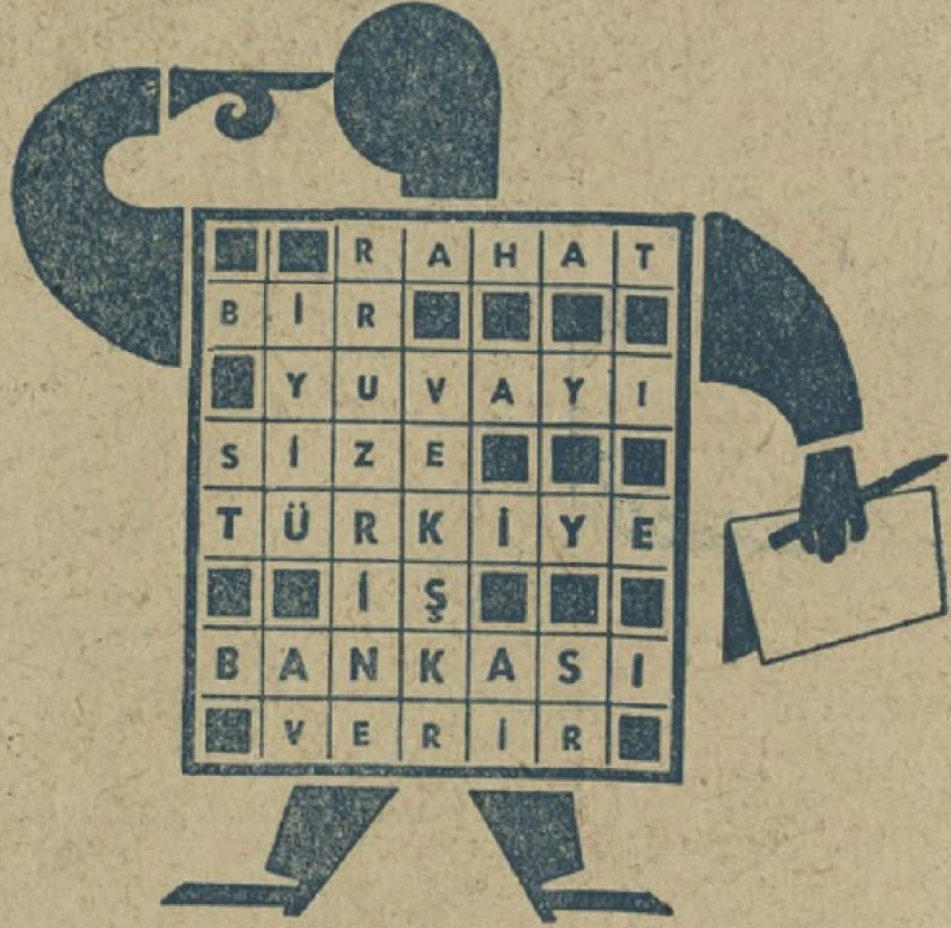
— Söyle bakalım: Buğdaydan ne yapılır?...

— Un yapılır, ekmek yapılır, apartıman yapılır, muhalefet yapılır!...

000102

Bulmaca ÇÖZÜLDÜ!..

1953 yılının son iki çekilişi

2. Kasımda — 5 BAHÇELİ EV
30 Aralıkta — 6 BAHÇELİ EV

Çeşitli Para İkramiyeleri

En az 150 lira bakiyeli küçük câri hesap sahipleri çekilişlere iştirak hakkını haizdir

TÜRKİYE İŞ BANKASI

T. KORKMAZ

Puro Sabun Fabrikasının en son imalâtından

Kremli
PURO
TUVALET SABUNU

1 LİRA

faal

Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

BAYSAL
ÇİÇEK MAĞAZASI
Nişan, nikâh sepetleri, buketler ve merasim sepetleri
Beyoğlu, Parmakkapı, Mis sokak, No. 1
Telefon : 41747

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları
1953 ikramiyeleri yekûnu
1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

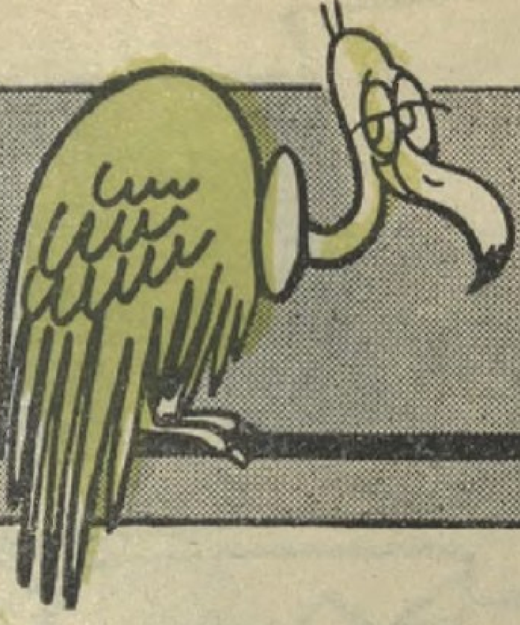
İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

NAKLİYAT
SİGORTALARI
EMİRLERİNİZİ
BEKLERLERKEN.

"Acaba mallarım salimen, yerlerine varacaklarmı„ diye üzülüp, kendinizi, CANLI BİR İSTİFHAM haline sokmayın.

000103

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Seviyeli küfür

Meşrutiyetten beri küfürün adı muhalefettir. Demokrasi, bunun yalnız üslûbunu değiştirdi: Şimdi, Makedonya çetecilerinin diliyle değil, Üniversite hocalarının ağziyle sövüyorlar. Yâni seviyeli küfür!

Bakınız, Ulus gazetesinin profesör başyazarı neler diyor:

«Demokratik bir rejimde iş görebilecek tecrübesi, bilgisi ve kültürü tamam olmayan Bay Menderes...»

«Beceriksiz, kültürsüz ve bilhassa tarihin ibretli derslerinden habersiz politikacı...»

«Tarih bu zorba zihniyeti, Türk demokrasisinin kaatili diye lânetle yâdedecektir...»

Bu sözler, basın hürriyeti olmayan, 161 inci madde Türkiyesinde söyleniyor. Merak ediyorum, utana utana merak ediyorum: Ya özledikleri başı boş basın hürriyeti olsaydı, acaba bu sürücü kamçısından insafsız kalemler daha neler yazacaklardı?..

Bir memleketin Başbakanına «bilgisiz», «kültürsüz», «zorba zihniyetli», «demokrasi kaatili» denen bir memlekette, basın hürriyeti var mıdır, yok mudur bilmem ama, sövme hürriyeti muhakkak vardır ve politika terbiyesi muhakkak yoktur.

Tecrübesiz, tecrübesiz, tecrübesiz!.. Peki, lûtfen söyler misiniz bana sayın profesör: Siz otuz beşler, şu inkılâp yıllarının ateşinde pişmiş zavallı Recep Peker'in yerine hangi tecrübenizle geçtinizdi?.

Kültürsüz, kültürsüz, kültürsüz... Müsaade ederseniz, kulağınıza bir sual fısıldayım: Lozan konferansına, kılıcını belinden, çizmesini ayağından çıkarıp giden İsmet Paşa'nın yerine, kaleminizi ve kitabınızı elinizden bırakıp, o pek övündüğünüz kültürünüzle siz gitseydiniz, acaba memlekete onun getirdiği zaferlerle döne bilir miydiniz?..

Halk Partisinin muhterem profesör Bakanları, doçent Bakanları!.. Sizden rica ediyorum: İlk önce, indiğiniz Üniversite kürsüsüne lâyık bir dil öğreniniz. Çünkü, bu kadar seviyesiz bir üslûp ile, seviyyeli bir idarenin hasreti çekilmez!.

Yusuf Ziya ORTAÇ

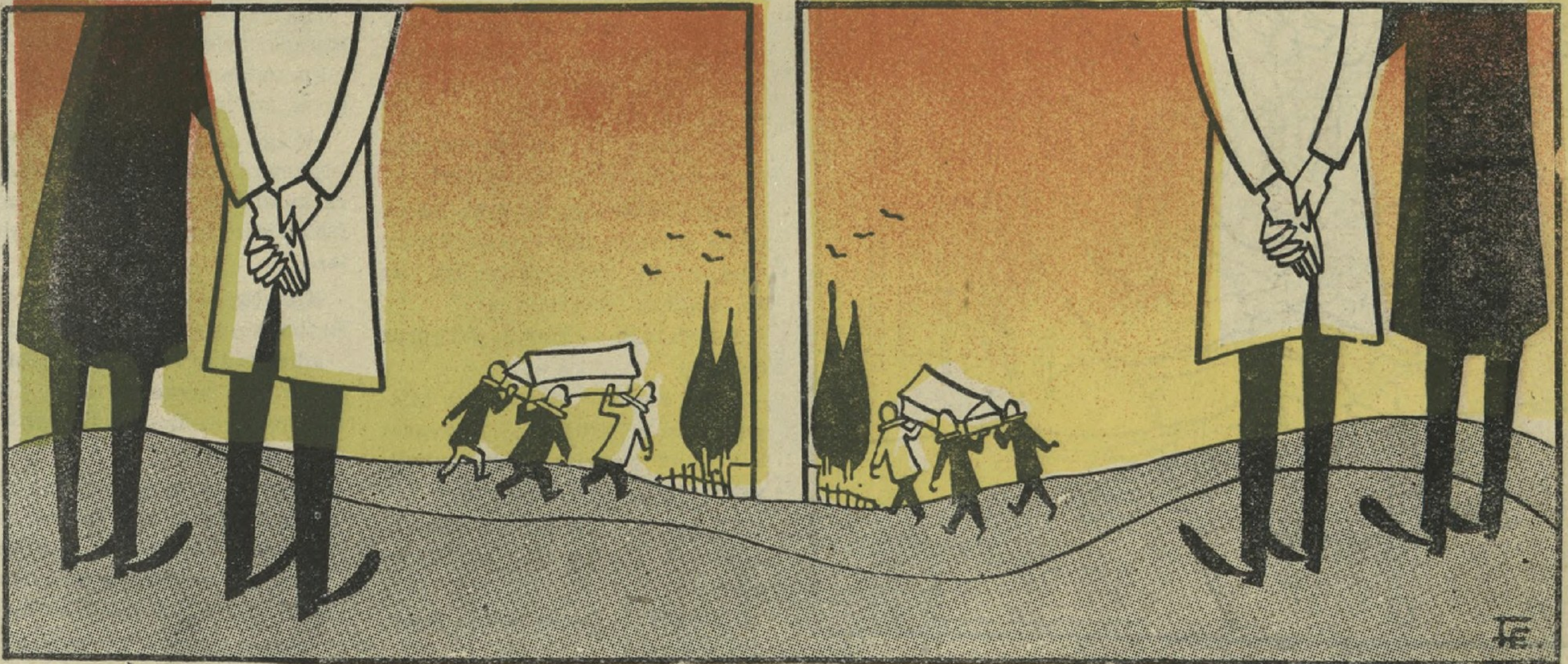
Rus — Bizim âlimlerin bir hususiyetleri de gizli sırların nereden çalınacağını keşfetmeleridir!..

Gizli Servet

İstanbuldaki bütün emlâkini satan bir Yunanlı kadın, Tarsus vapuriyle kaçarken, üstü aranınca, üç yüz elli bin lira bulunmuş..

Biz «üstü aranınca» dedik ama, doğrusu «altı aranınca» olacak: Çünkü; paralar bayanın külotundan çıkmış...

Acaba bu gizli servete «madamın tahsisat-ı mesturesi» desek nasıl olur?

DÜN :
— Zavallı, demokrasi diyemeden öldü...

BUGÜN :
— Zavallı, demokrasi diye diye öldü...

000104

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

33 üncü FASIL

(Karagözle Hacivat, Ressam Toğo ile birlikte Akagündüz'ün misafiri olarak öğle yemeklerini yiyip, kahvelerini içtikten sonra, Toğo müsaade isteyip ayrılır. Tokluğun verdiği bir gevşemeyle üçü birdn esnemeye başlarlar.)

Karagöz — Ulan Hacivat, biz bu Ankarada bir hafta daha böyle aylak kalırsak, ya sıkıntıdan patlarız, yahut da bizi miskinler dergâhına götürürler.

Hacivat — Neden Karagözüm?

Karagöz — Neden olacak, bak sana, daha şimdiden esneye esneye çenelerimizin zembereği gevşedi! Burada yıllarca oturanlar ne yapar?

Hacivat — Herkesin işi gücü var!

Karagöz — İşi gücü bittikten sonra?

Hacivat — Evlerine gider, çoluk çocuğiyle fıkır fıkır güle oynıya otururlar!

Karagöz — Ulan serseri herif, bana evcimentlik taslama! Senin benim gibiler yemek zamaniyle, yatma zamanı eve uğrar. O fıkır fıkır güle oynıya aile saadeti gençlikte, ilk evlilikte olur. Altı ay, hadi bilemedin bir sene sürer. Şimdi sen, akşam sofrada son lokmayı çiğnerken kahvenin yolunu tutmaz mısın?

Hacivat — Bana bakma!

Karagöz — Ben de öyleyim!

Hacivat — Sana da bakılmaz!

Karagöz — **(Aka'yı göstererel)** Buna gelince: Bağlasan evde oturtamazsın! Eskiden beri tanırım. Ya gazetededir, ya kütüphanededir, ya partidedir, ya böyle bir lokantada, birahanede filân!

Akagündüz — Yooo, Karagöz Çelebi, iftira etme! Çok züğürtleyince bir, yeni bir esere başlayınca iki, eve kapanırım!

Karagöz — İkisi de bir kapıya çıkar. Büsbütün tırıllaşınca demektir. Çünkü, yeni bir esere başlaman için, sende son metelik suyunu çekmeli!

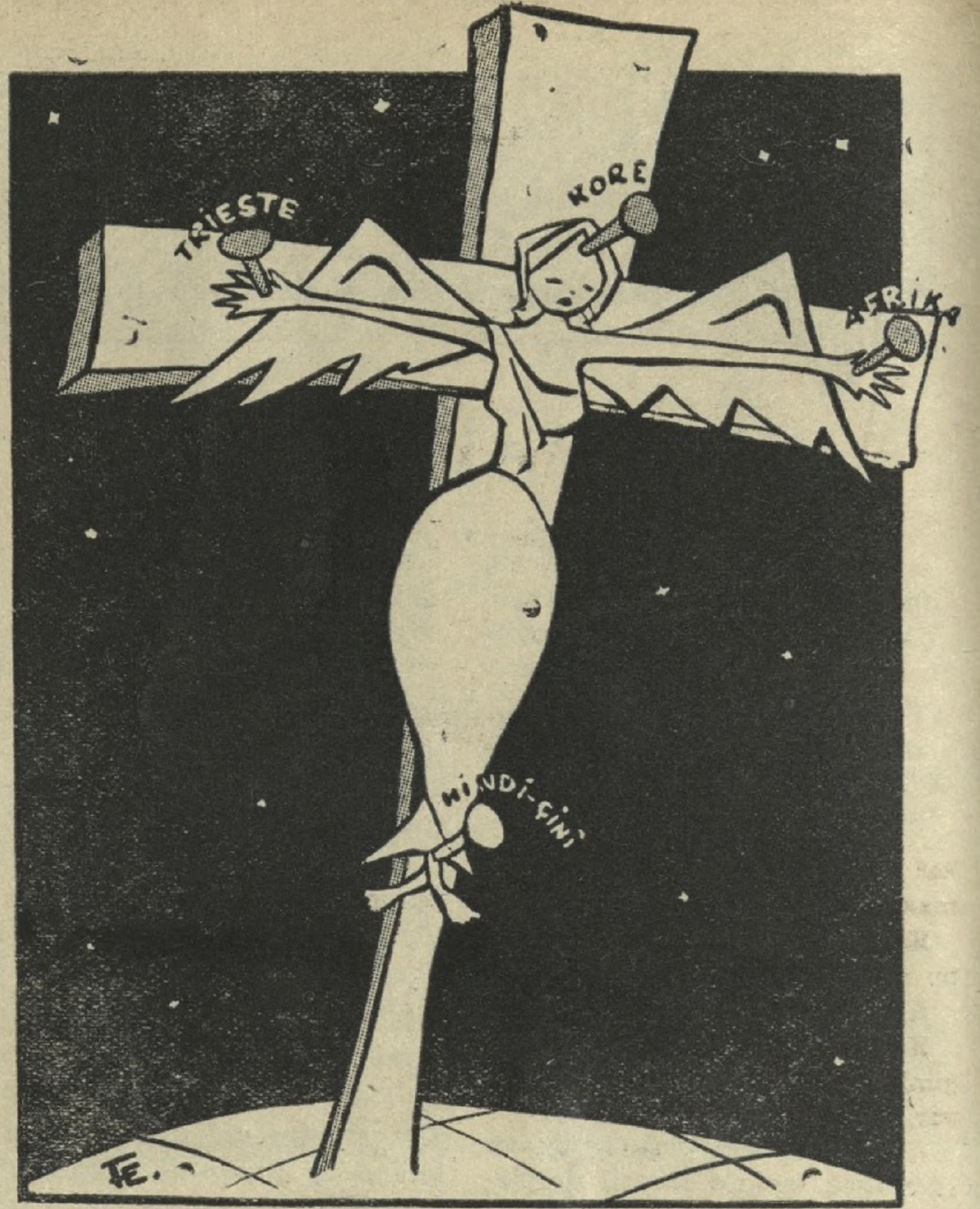
Akagündüz — Orası öyle!

Hacivat — Ne demek istiyorsun, Karagözüm, anlayamadım!

Karagöz — Bizim gibiler burada ne yapar yani, demek istiyorum!

— Batı Almanyanın silâhlanmasını istemiyormuş...
— Rusya mı?..
— Yok canım... Doğu Almanya!..

YAZISIZ!..

Hacivat — Burada oturuyoruz ya işte!

Karagöz — Lâkırdıyı ters tarafından anlama, Hacivat be! Biraz sonra buradan müşteri çekilecek, masalardan örtüler alınacak, sandalyalar ters kapanacak. Garsonlarla mı oturup konuşacağız? Burada nereye gidilir? Nasıl vakit geçirilir, onu soruyorum?

Akagündüz — Haydi, sizi Gazi Çiftliğine götüreyim!

Karagöz — Orada ne var?

Akagündüz — Hayvanat bahçesinde hayvanları görmek ister misiniz?

Karagöz — **(Hacivadı göstererek)** Böylesini sokakta da görüyorum, ama, arslan, kaplan, fil mil varsa görmek isterim!

Hacivat — Aman Karagözüm, öyle yerlere çocuklar gider!

Karagöz — İhtiyar tilki, bunca yıldır suratına baka baka ömrüm karardı. Bir parçacık senden başka mahlûk göreyim!

Akagündüz — Haydi, gidiyoruz öyleyse!

(Hep beraber bir taksiye atlayıp, Gazi Çiftliğinde Hayvanat bahçesine giderler. Aka, duhuliyeleri verip içeri girerler.)

Hacivat — Hiç keseye davranmıyorsun, böyle olur mu Karagöz?

Karagöz — Senin neden kıpırdadığın yok?

Hacivat — Sen varken bana düşmez!

Karagöz — Ulan, ben senin kesedarın mıyım? Hem benimkine fare düşse başı yarılır. Hele sen, gizli din taşır gibi koynunda taşıdığın şu cüzdanı çıkarsana!

Hacivat — Aman Karagözüm, gözün onda mı? İçinde para değil, pul bile yok! Hepsi kâğıt mağıt!

Karagöz — Ah seni, tilki herif seni! Kim bilir, belki de sen altın babasısın da belli etmezsin! Şimdiye kadar kimseye bir kahve ısmarladığın görülmemiştir. Paraları neye harcıyorsun? İnşallah terekende bulunurum da neler sakladığını gözümle görürüm!

Hacivat — Ağzını hayıra aç, Karagöz! Ben, edep erkân bilir takımındanım! Sen varken öne geçer miyim sanıyorsun?

Akagündüz — Birbirinizle çekişmeyin! Daha hiç birinizin para kazandığı yok ki harcıyasınız! Girin içeri bakalım! **(İçeri girerler.)**

Karagöz — Güzel yermiş yahu! Bütün burası hayvanların mı?

Akagündüz — Gözün alabildiği kadar yer hayvanların!

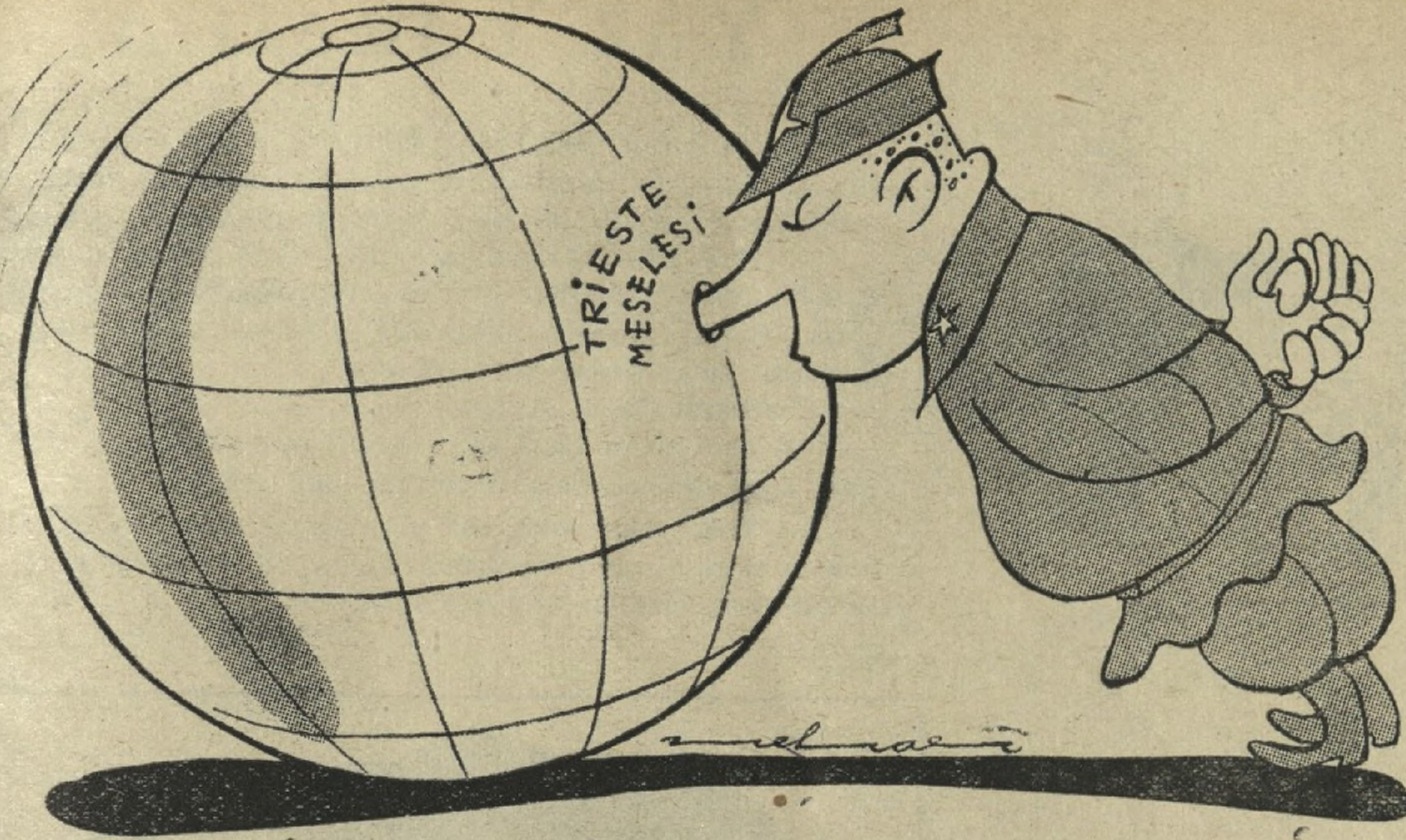
Karagöz — Beni arslanların yanına götür!

Hacivat — Aman Karagözüm, vazgeç tehlikeli şey! Kükrer, mükrer, pençe atar filan nene lâzım!

Karagöz — Gördün mü, Aka, şu tilkiyi, arslandan nasıl korkuyor?

Akagündüz — Korkulacak bir şey yok, gelin! **(Arslanın bulunduğu kafesin önüne giderler. İhtiyar ve hasta arslan, bir ayağı da sa-**

000105

YAZISIZ!..

kat olduğu için, güçlükle kımıldamaktadır.)

Karagöz — Ankaranın arslanı bu mu?

Akagündüz — Evet, bu!

Karagöz — Bu bizim elini öpeceğimiz arslana benziyor, yetmişlik var, galiba!

Akagündüz — Eh, aşağı yukarı!

Karagöz — Yahu, bunu ne diye demir kafese kapamışlar! Günah, salıversinler fukarayı! Kedi, köpek parçalamasın diye mi acaba?

Akagündüz — Karagöz Çelebi, arslanımıza ilişme, Ankaramızın şerefidir!

Karagöz — Mübarek olsun, geçelim!

Akagündüz -- Kaplanlara bakmaz mısın?

Karagöz — Arslanlarınızı gördükten sonra, hacet kalmadı! Şu Mohiniyi görelim! Hindistandan gelen fili! O da burada mı?

Akagündüz — Evet, şu taraftan gel! **(Fillerin kafesine giderler.)** İşte!

Karagöz — **(Ayakta mütemadiyen başını sallayan file bakarak)** Mohini bu mu?

Akagündüz — Bu!

Karagöz — Adı kendisinden daha heybetli!

Hacivat — Bu neden böyle hep başını sallayıp duruyor!

Akagündüz — Filin âdetidir, öyle yapar!

Hacivat — Bunu Karagöz gibilere göstermemeli!

Akagündüz — Neye Hacivat Çelebi?

Hacivat — Pek iyi olmaz!

Akagündüz — Neden olmaz?

Hacivat — Hintten gelen fil, Ticani olmuş, zikrediyor, diye bir lâf çıkarır, belki de halkın taassubunu gıcıklarlar.

Karagöz — Gördün mü münafığı, hayvanların arasına bile nifak sokmaya uğraşıyor! Haydi Aka, şununkilere gidelim!

Akagündüz — Kimlere?

Karagöz — Yılanlara!

Akagündüz — Maymunları görelim de! **(Maymunların kafesine giderler. Şebekleri seyrederler. Şebeğin biri ağacın tepesindedir. Diğeri arkasını dönmüş hareketsiz durur.)**

Karagöz — Ne o, Hacivat, aranızda bir dargınlık mı var? **(Birdenbire Şebek döner. Cinsî kızgınlık halinde olduğu görülür)** Bu hayvanları hiç mi terbiye etmezler. Tiksindim! **(Küçük maymunlara giderler.)** Bak, bunlar sevimli! **(Maymunlar, çevik hareketlerle kendileri için hazırlanmış trapezin ve iplerin üstünde hünerler yapmaktadır.)** İşte, antreyi bunlar hak etit **(Bahçeyi dolaşmaya devam ederler.)**

Hacivat — Eğlenceli yer ama, gezdikçe insanın gönlüne kasavet çöküyor!

Akagündüz — Neye?

Hacivat — Bu hayvanların kabahati ne de buraya kapamışlar? Hürriyetlerini ellerinden almışlar? Dağlarda, ormanlarda gezmeğe alışmış biçareler, avuç içi kadar kafes içinde ömür tüketiyor! Hayvanları Koruma Cemiyeti yerinde olsam, bunların salıverilmesi için uğraşırım. Mebus olunca biz de bu işin peşine düşelim, Karagöz!

Karagöz — Ulan, acıyacaksan, ilk önce insanlara acı! Bunların burada iyi, kötü bir yuvası var. Karınları da beleşten doyuyor. Bu kadarını bulamayan nice insanlar var!

Hacivat — Öyle ama, hürriyet başka şey! Bu dünyada ondan daha mukaddes ne var?

Karagöz — Bana mebusluk numarası yapıyorsan, avucunu yala! Eğer, burada hemcinsine gösteriş yapmak istiyorsan, ondan da fayda gelmez! **(Yaban keçisi kafesi gözüne ilişerek)** Hacivat!

Hacivat — Ne var?

Karagöz — Sizin bu yakınlarda akrabadan kimse hapse girdi mi?

Hacivat — Hayır, neye soruyorsun?

Karagöz — Burada bir tane var!

Hacivat — Hani, nerde?

Karagöz — **(Yaban keçisini göstererek)** İşte! Aman Allahım, ne benzeyiş! Hele sakallarınız aynı!

Hacivat — Ama, Karagöz, çok oluyorsun!

Karagöz — Kızma, biraz yarenlık etmiyelim mi, gezip eğleniyoruz!

Akagündüz — **(Ayıları işaret ederek)** Bizim koca oğlanları gördünüz mü?

Karagöz — Oooo, bunlar seyre değer doğrusu! Vay, vay, vay! Ricaldenmiş gibi amma da kibirli be! Adamın yüzüne bile bakmıyor. Ne de kocaman? Yerli malı olduğu belli!

Akagündüz — Bak, sizinkiler de burada!

Karagöz — Bizimkiler kim?

Akagündüz — Akbabalar!

Karagöz — Sahi! Bak, bunlara ben de acıdım, zavallıları pek dar yere koymuşlar! **(Tilkilerin kafesine giderler.)** Hacivat, suratlarına dikkat et, tanıdıklarımızın ne kadar çoğuna benziyor! Bak, bak, bak, ağzındaki et parçasını arkadaşından saklamak için yere gömdü, toprağı burnuyla ne de güzel kapıyor! Ulan enayi, Hacivat onu gördükten sonra bu kurnazlığın kaç para eder!

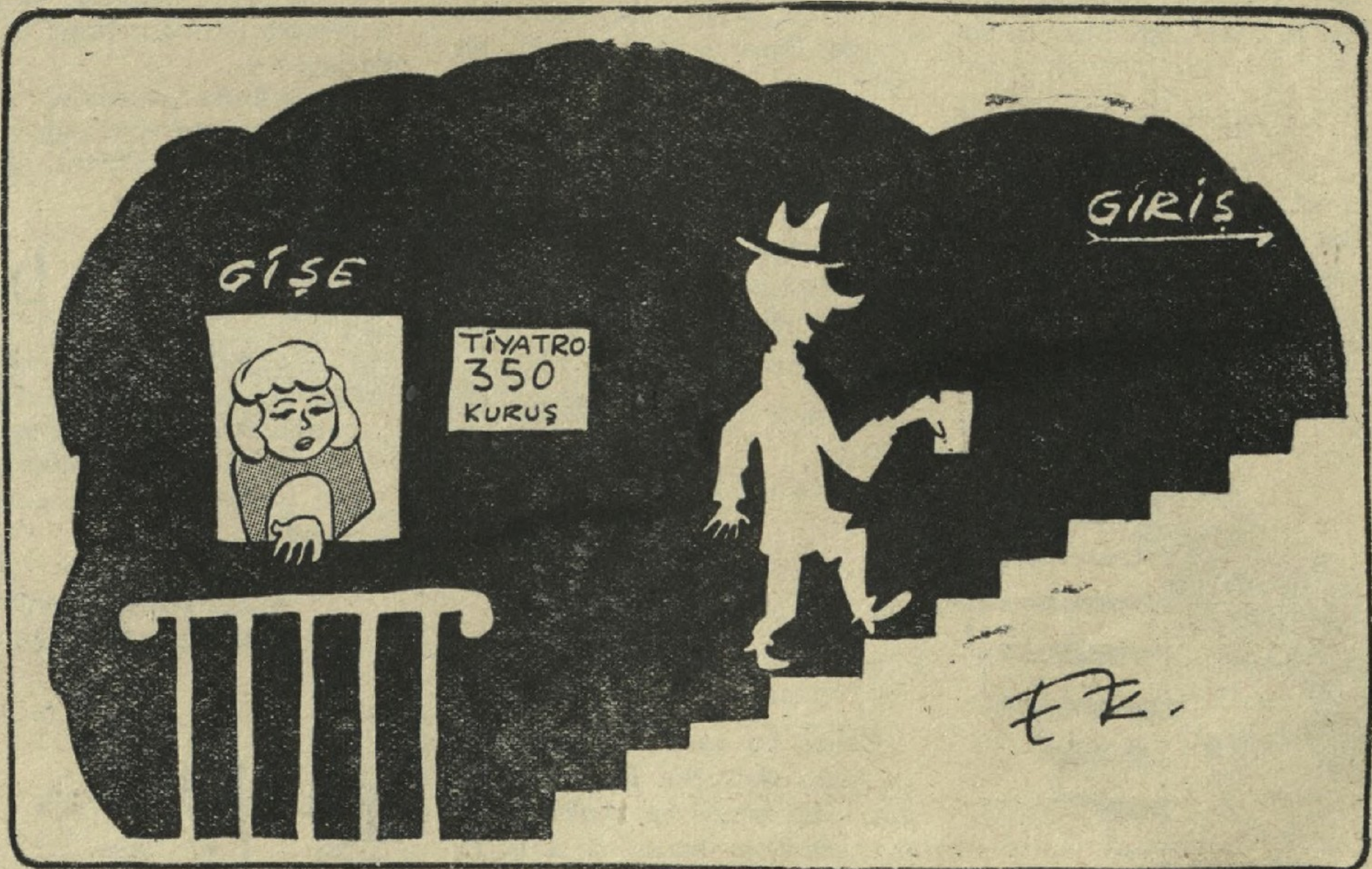
Hacivat — Karagöz, çok oluyorsun, beni geldiğime pişman etme!

(Çanlar çalınır. Bahçıvanlar: «Bahçe kapanıyor!» diye bağırırlar.)

Akagündüz — Haydi, bahçedeki lokantaya gidip yemeklerimizi yiyelim. Ben sizi vaktinde Radyoya bırakırım!

— 33 üncü Faslın Sonu —

AKBABACI

«BABAYİĞİT!..»

000106

C.H.P. NİN Borçları

YAZAN: CIMPIK

Ah, nerede o: «Allaha bir can borcum var» denilen mes'ut günler?.. Değil Allaha bir can borcu, terziden kahveciye kadar, şimdi kimin kime borcu yok ki? İşte, koskoca Merkez Bankasının bile yedi düvele borcu varmış da haberimiz yokmuş!..

Hayır, hayır, bu kadar da değil: Yeryüzünde tek alacaklı bir Amerika kaldı. Şu ufuklarında

güneş batmayan İngiltere bile borçlu!

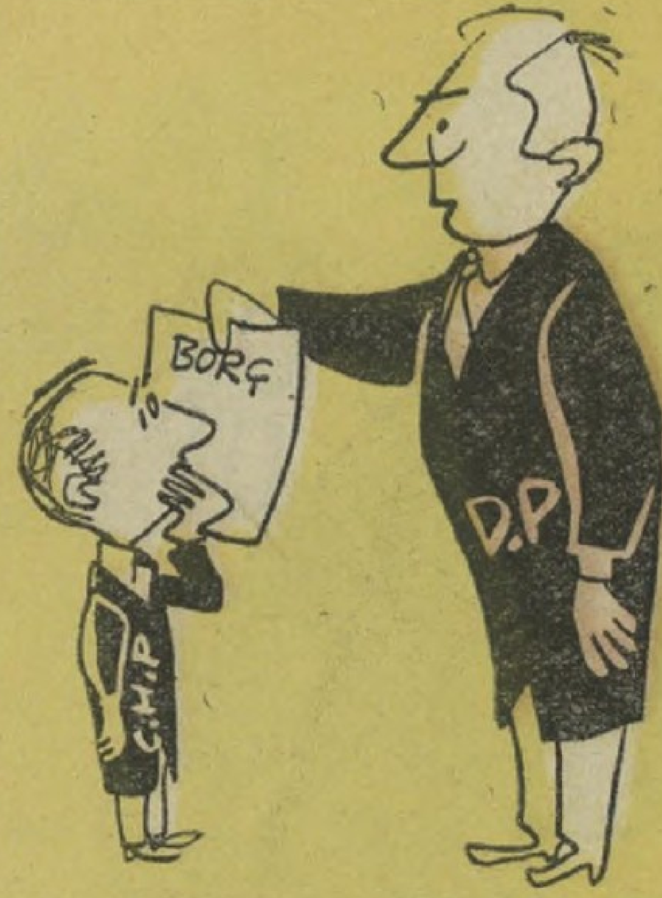
E, artık devletler bu halde olduktan sonra, milletler ne halde olmaz ki?..

Hani taksitle veresiye elbise diken terziye, züğürdün biri sormuş:

— Her taksit kaç taksitte ödenecek usta?..

Maşallah iş hacmimiz büyüdükçe borç hacmimiz de mi büyüyor, nedir, çoğumuz hikâyedeki çulsuza döndük: Taksitleri bile taksitlere bağlıyoruz!

Bu arada, bir de politika borcu var: Üç buçuk senedir, Halk Partisine üç buçuk attıran meşhur borç!.. Acaip bir şey bu, aksırık gibi, ne zaman geleceği belli olmuyor. Bakıyorsunuz:

— Hapşuuu!..

Yine C. H. P. nin borçları!..

Bir gün, Mümtaz Faik Fenik, Hazreti İsanın ölüm hesabını soran Yeniçeri gazabiyle kaleme sarılıyor:

— Milletin paralarını alacağız!..

Karşısındaki borçlu, bezirgân korkusiyle:

— Aman ağam, o paraların üstünden otuz yıl geçti!

Diye boyun bükeceğine, âdeta alacaklı cakasiyle:

— Al da görelim!..

Diye kafa tutuyor...

Tuhaf değil mi?.. Onlar da istiyorlar, istiyorlar ama, bir türlü alamıyorlar...

Neden?.. Mallar mı kayıp?. Paralar mı gizli bir yerde gömülü?.. Borçlular mı belâlı?.. Galiba iş büsbütün başka, tıpkı Nasrettin Hocanın cübbesi gibi bir şey!

Fıkrayı belki bilmezsiniz:

Efendim, Nasrettin Hoca evin merdiveninden inerken, basamak basamak devam eden bir gümbürtü kopmuş... Yukarıdan seslenmişler:

— Hoca, ne oldu?..

Telâşsız bir sesle cevap vermiş:

— Bir şey değil...cübbem düştü!..

— Aman Hoca, cübbe bu kadar gürültü çıkarır mı?..

— Canım, uzun etmeyin, demiş, içinde ben de vardım!..

Galiba bu parti borcunun aslı da biraz Nasrettin Hocanın cübbesi gibi: İçinde bu günkü C. H. P. ricalinden başka öyle D. P. ricali var ki, alınmaya kalkılırsa, gürültü çok büyüyecek, çok!..

Yaz bakalım

Bir genç şair, Reşat Nuri Güntekin'e yeni eserini getirmiş, okuyordu. Meşhur romancı, her zamanki sabır ve terbiyesiyle bu yâveleri sonuna kadar dinledi. Sonunda:

— Size bir fıkra anlatacağım... dedi. Bir gün sizin gibi bir genç, Voltaire'e eserini götürmüş fikrini sormuş. O da: «Bu gibi şeyleri meşhur bir üstad olunca yazarsınız. Şimdilik güzel şeyler yazın» demiş.

Delikanlı Reşat Nuri'ye:

— Yani siz de bana ayni şeyleri mi tavsiye ediyorsunuz? Diye sorunca, üstad ince ince güldü:

— Yok, yok... dedi. Siz yine böyle şeyler yazmakta devam edin. Meşhur bir üstad olunca Allah kerimdir. Nasıl olsa her yazdığınızı güzel bulurlar...

«SAYILI KAHRAMANLAR!.»

Fikir değiştirmek

Doğan Nadi, Cumhuriyet'teki «Yedi Dakika» sında bir sanat meselesine temas ediyordu: Sabri Esad'ın tercüme ettiği «Yavru Kartal» piyesi için Ekrem Reşid:

— Bu piyesi tercüme etmek de nereden aklına gelmiş? O ne mânasız şey...

demiş. Halbuki vaktiyle, yine aynı mütercimin «Cyrano» sundan bahsederken: «Artık Yavru Kartal'ı da bekleriz» demişmiş. Sabri Esat onun bu sözünü bir yazısında hatırlatmış...

Bu fıkrayı okuyan Ahmet Emin'e oğlu Tunç Yalman:

— Nedir bu bizim tenkitçilerin hâli? diye dert yandı, boyuna fikri değiştiriyorlar...

Ahmet Emin :

— Aman, diye cevap verdi, hemen şunu bizim Vatan'ın sanat sayfasına alalım....

Günah benden gitsin

Uçakla yolculuk ediyordu. Tesadüfen tek yolcuydu. Bir ara, atlamağa hazırlanan paraşütlü birini gördü. Mürettebattan olduğu anlaşılan adam ona:

— Hazırlanın atlamağa... deyince yolcu:

— Neden? dedi, ben uçak yolculuğundan pek memnunum...

Paraşütlü adam:

— Siz bilirsiniz, diye cevap verdi. Ben pilotum, sizin kadar da memnun değilim...

000107

HANGİSİ İYİ?

Ekrem Reşit Rey, eserini Şehir Tiyatrosu edebî heyetinin nasıl reddettiğini yana yakıla, Kulis'te, Faruk Yener'e anlatıyordu:

— Düşün monşer, dedi, toplanmışlar ve bana haber bile vermemişler...

— Daha iyi ya işte... dedi, Faruk.

— Evet, onlar için...

ŞAŞKINLAR

Yeni tuttuğu hizmetçiyi, büfenin başında likör içerken yakalamıştı:

— Doğrusu şaşırdım, dedi, bu ne hal?

Hizmetçi pişkindi:

— Ben de şaşırdım doğrusu, dedi, sizi gitti sanıyordum...

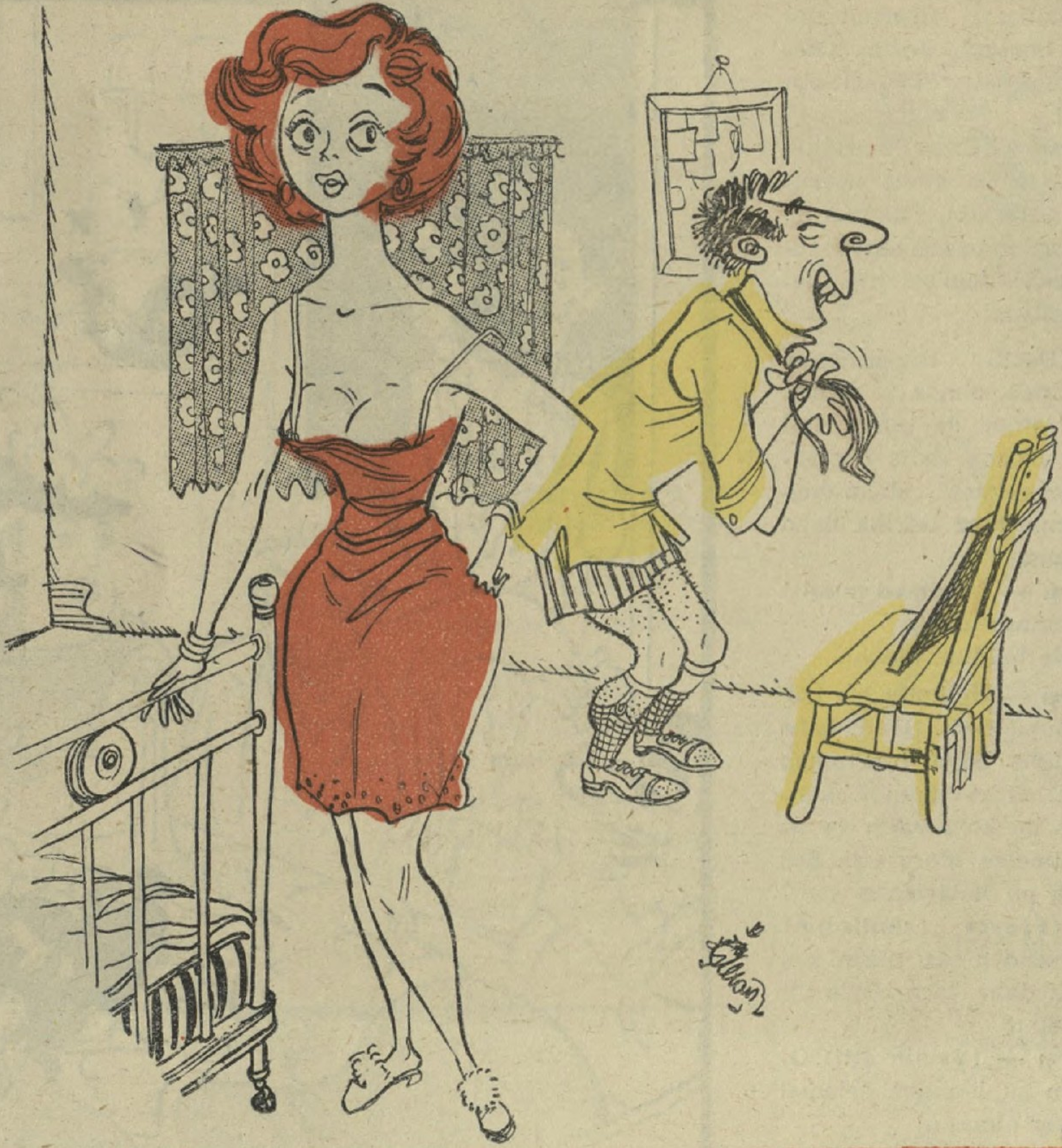
İLLE...

Küçük Hüseyin Ramazanoğlu, taşı gediğine koymasını şimdiden öğrenmişti. Yaş gününde kendisine bir ahbapları güzel bir lokomotif getirdi. Tabiî Hüseyin, yarım saate kalmadan lokomotifi unsurlarına ayırdı. Derken biraz sonra koşa koşa misafirin yanına geldi:

— Teyze, dedi, hediyeniz için size çok çok teşekkür ederim...

— Aman yavrum! O kadar teşekküre değecek bir şey değil ki...

— Biliyorum teyze, ama, annem ille teşekkür et dedi...

Kız — Affedersiniz ama, ben öyle açık saçık fıkralardan hoşlanmam!..

YAZISIZ!..

Bana karşı ben

Bana karşı — (Geldi.) İyi günler sevgili dostum! dedi.

Ben — (İçimden) Allah belânı versin, bir sen eksiktin! dedim.

Bana karşı — Nedir bu suratın, bakıyorum bir zamandır hep aynı sayfaya gözlerini dikmiş kötü kötü düşünüyorsun? dedi.

Ben — Düşünürüm tabiî, dedim. Benim yerimde kim olsa düşünür; yazdığım roman bir çıkmaza girdi. Şu anda, kahramanımın sevdiği kızı belinden veya elinden sımsıkı kavraması lâzım. Bıraktı mı tamam! Kızcağız, tren köprüsünden beş bin metre - ne de köprü! - aşağıdaki uçuruma düşecek.

Bana karşı — Eh, tutsun o halde... Kolunda ademi iktidar mı var, neden tutmuyor? dedi.

Ben — (Ağlamaklı) Tutamaz ki... dedim. Sağ eliyle kendisi köprünün kenarına, düşmemek için, yapışmış vaziyette.

Bana karşı — Sol eli ne güne duruyor? dedi.

Ben — Onunla da silâhını çek-

İŞİN KOLAYI...

İki doktor Ada vapurunda karşılaştılar. İkisi de meslekte nam vermişlerdi. Viziteleri yirmi liradan aşağı değildi. Muayenehanelerinde hastalar sıra beklerken birbirlerini eziyorlardı.

İki meslekdaş havadan, sudan konuşurken şişmanı birdenbire ciddileşti. Sesini alçaltarak sordu:

— Mühim hastalıklarda tedavi ücretlerini nasıl tahsil ediyorsun azizim?

— Mirasçılarını icraya vererek!

000108

miş, köprünün her iki tarafından ilerlemeğe çalışan düşmanlarını haklamakla meşgul, dedim. Ötekiler hep boşa atıyorlar. O attı mı vuruyor!

Bana karşı — Üzme kendini, dedi. Kızı yuvarla gitsin uçuruma... Ben gözlerimi kapatırım. Alt tarafı kız düşüreceksin, çocuk düşürecek değilsin ki... kanunen suç olsun!

Ben — (Dertli) Düşürmesine düşürürüm ama, olmaz... dedim. Kız ölürse roman da biter. Halbuki, kızın başına daha bir sürü felâketler gelmesi... daha doğrusu, romanın otuz tefrika daha sürmesi lâzım.

Bana karşı — (Arşimed misali) Buldum, buldum! dedi.

Ben — Ne buldun? dedim.

Bana karşı — Üç kollu bir kahraman buldum! dedi. Şimdi hatırladım, vaktiyle böyle bir roman okumuştum. O romandaki kahramanın da üç kolu vardı ve işleri mükemmelen idare etti. Sen ondan aşağı mı kalacaksın yani?

Ben — (Epeyce rahatladım) Hay Allah senden razı olsun! dedim. Demek daha önce böyle bir roman okudun?

Bana karşı — (Yemin etti) Okumadıysam şu kapıdan selâmet çıkmak nasip olmasın!

Ben — (Kendini derin düşüncelere salmış da sonra yukarı çekmiş birçok mankafalar gibi alnıma vurdum.) Kapı dedin de hatırıma geldi... romanın doksan dokuzuncu sayfasında kahramanla sevgilisini bir odaya sokmuştum ama, odanın kapısı yoktu

Bana karşı — Bu işi üstat Cevat Fehmi beye sormalıydın.. dedi. O, meşhur piyeslerini yazmadan önce böyle esrarlı romanlar yazmış. Bir tanesinde, bahsi geçen odanın da kapısı yoktu.

Ben — (Sızlandım) Ben şimdi, Cevat Fehmi beyi nereden bulayım?

Bana karşı — Peki, sen nasıl çıkardın sonra onları dışarı? dedi.

Ben — Eserimin en heyecanlı yerini sordun, dedim. «Buradan nasıl çıkacağız?» diye düşünmeleri on sayfa sürdü. Sonra duvarı yıktırdım.

Kapıdakiler — Memlekette sahiden bolluk varmış!..

Bana karşı — Duvara da, onlara da yazık olmuş... dedi. Hiç uğraşmıyacaklardı, bir helikopter gönderip onları kurtaracaktın!

Ben — (Tekrar) Hay Allah senden razı olsun! dedim. Bu, hiç aklıma gelmemişti. Orasını o şekilde düzelteyim bâri... Helikopterin siparişi, mübayaa heyetlerinin azimeti, ticarî müzakereler ve İngiltere veya Amerikadan gelişi en az elli sayfa sürer.

Bana karşı — İyi öyleyse.. dedi. Başka, aklının takıldığı bir yer var mı?

Ben — (Düşünüp taşındım) Evet, dedim. Bir nokta daha kaldı... Şu cümle üzerinde biraz duralım. «Adam gözlerini açtı. Tam o sırada saat dan... dan... dan... diye biri vurdu.» demişim.

Bana karşı — Demişsen ne çıkar? dedi. Bu cümleyi düzeltmek için, Esat Mahmut beyden müsaade almalısın.

Ben — Neden? dedim.

Bana karşı — (Merhametle baktı) Aynı cümleyi o da kullanmıştır çünkü... dedi. Hem, kuzum senin yazdığın nedir?

Ben — Roman! dedim.

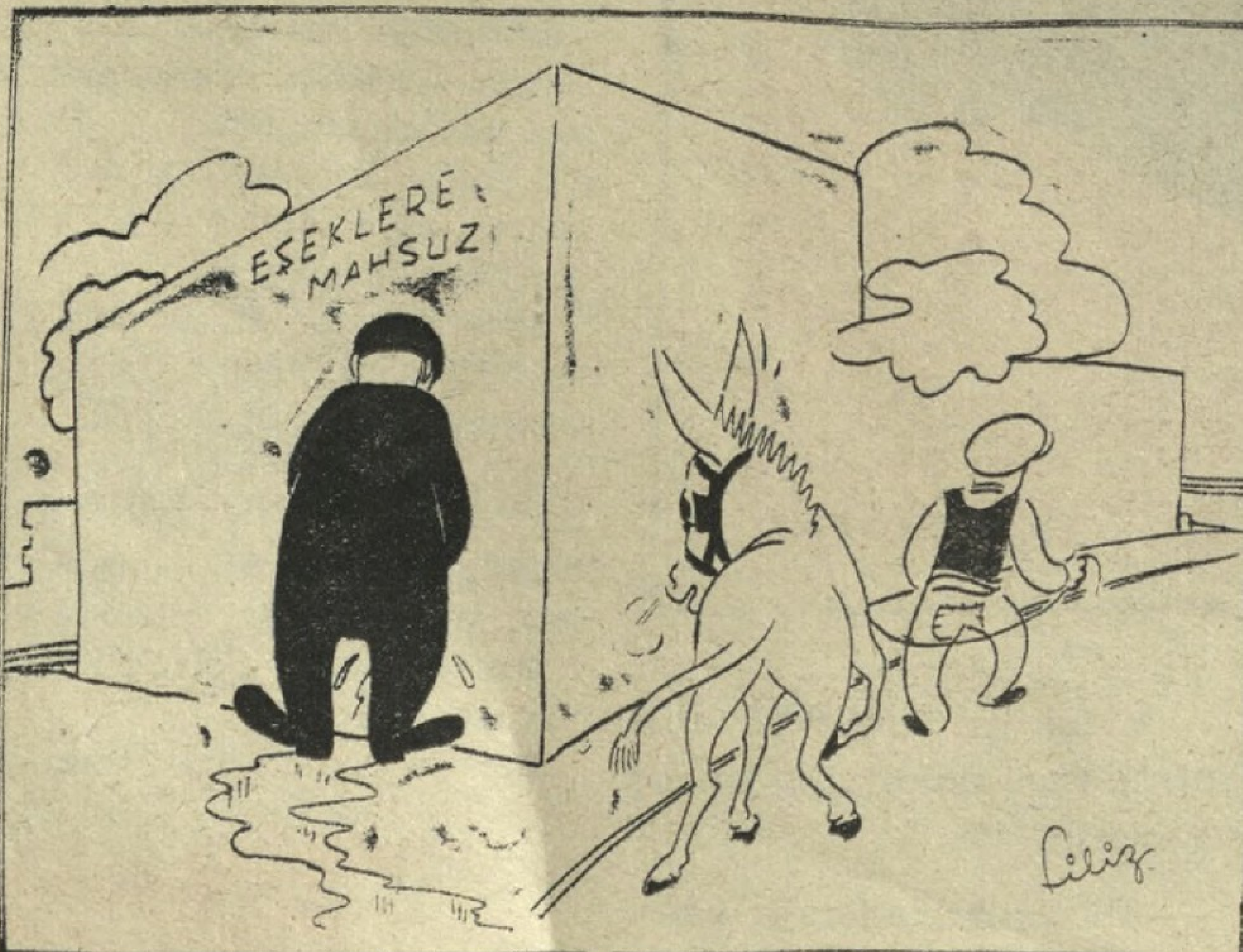
Bana karşı — Roman demek, kıtır atmak demektir... dedi. Sonra da, sen bunları nerede yazıyorsun?

Ben — Türkiyede.. dedim.

Bana karşı — O halde? dedi.

Ben — (En rahat soluğumu alarak, üçüncü defa) Hay Allah senden razı olsun... dedim.

(Mim - Sin)

Eşek — Olur şey değil, neslimiz amma değişmiş hal..

0001109

YAZISIZI..

SÜPHE

Çocuk derse çalışıyordu. Bir aralık başını kaldırarak:

— Bizim maymundan geldiğimiz doğru mu anne? Diye sordu.

Küçük çocuğunu emziren kadın dalgın, dalgın cevap verdi:

— Vallahi bilmem ki oğlum. Babanın ailesini hiç görmedim.

○

UÇUP GİTMİŞ!

Pazar günü Acar bahçede oynuyordu. Bir aralık sesi kesildi. Fakat birdenbire dehşetli bir feryat duyuldu. Acar ağlayarak eve doğru koşuyordu.

Babası merak ederek yerinden fırladı:

— Ne oldu Acar?

Diye sordu. Acar iki hıçkırık arasında cevap verdi:

— Elimi arı soktu.

— Telâşlanma, gel buraya üstüne biraz amonyak sürelim.

— İmkânı yok babacığım,uçtu gitti.

ŞEHİR TİYATROSU ve FİLM YILDIZI :

Hümaşah Berkan..

PARA CÜZDANI

Maskeli baloya gidiyorlardı. Bay yine Napolyon kılığına girmiş, sağ elini ceketinin göğsüne sokmuştu. Bayan dayanamadı, sordu:

— Ne oluyor? Yine mi Napolyon kıyafeti?

— Elbette.

— Neden elbette oluyormuş. Bana inat mı yapıyorsun. Sana palyaço kılığına gir demedim mi?

— Dedin.

— Öyle ise niçin Napolyonlukta ısrar ediyor, beni çileden çıkarıyorsun.

— Başka kıyafetlerde elimi daima cüzdanımın üstünde tutamıyorum da ondan.

KUVVETLİ ŞANS

Poker oynuyorlardı. Kâğıtlarını açtılar. Jdanov:
— Bende kare as var! dedi. Molotov:
— Bende ful ruva...
Jukov:
— Bende floş...
Malenkov:
— Bende döper bile yok...
Ötekiler:
— Ya? dediler. Haydi, bu el de siz kazandınız!...

KİMMİŞ GELEN?

Adam, pazar günü evinde dinleniyordu. Pencereden, karısına uzaktan gelen birini gösterdi:

— Bak bak, dedi, şu herifi görüyor musun? Bizim şubenin yeni müdürü...

Biraz sonra kapı çalındı. Oğlan kapıyı açtıktan sonra koşa koşa yukarı çıktı:

— Baba, baba... diye bağırdı; demin söylediğin herif geldi!...

ÜŞÜMEK!

Leylâ, kırk beş yaşında dul kalmıştır. Kendisini hâlâ genç bulan Leylânın son zamanlarda mizacı değişti. Eskiden pek neşeli bir kadınken şimdi titiz ve sinirli oldu. Bilhassa Mecidin bulunduğu meclislerde.

Beş seneden beri bekâr yaşayan bu zengin adam, bir türlü evlenemiyordu. Leylânın ona karşı büyük bir zâfı vardı. Fakat Macid bunu anlamamazlıktan geliyordu.

Geçen gün bir mecliste soğuklardan bahsediliyordu. Hanımlardan biri:

— Bu sene soğuktan şikâyete hakkımız yok, dedi, havalar yaz gibi geçiyor.

Diğeri itiraz etti:

— Bilâkis.. Çok rutubetli.. Ben her seneden fazla üşüyorum.

Macid, Leylâya sordu:

— Siz?

— Ben de üşüyorum!

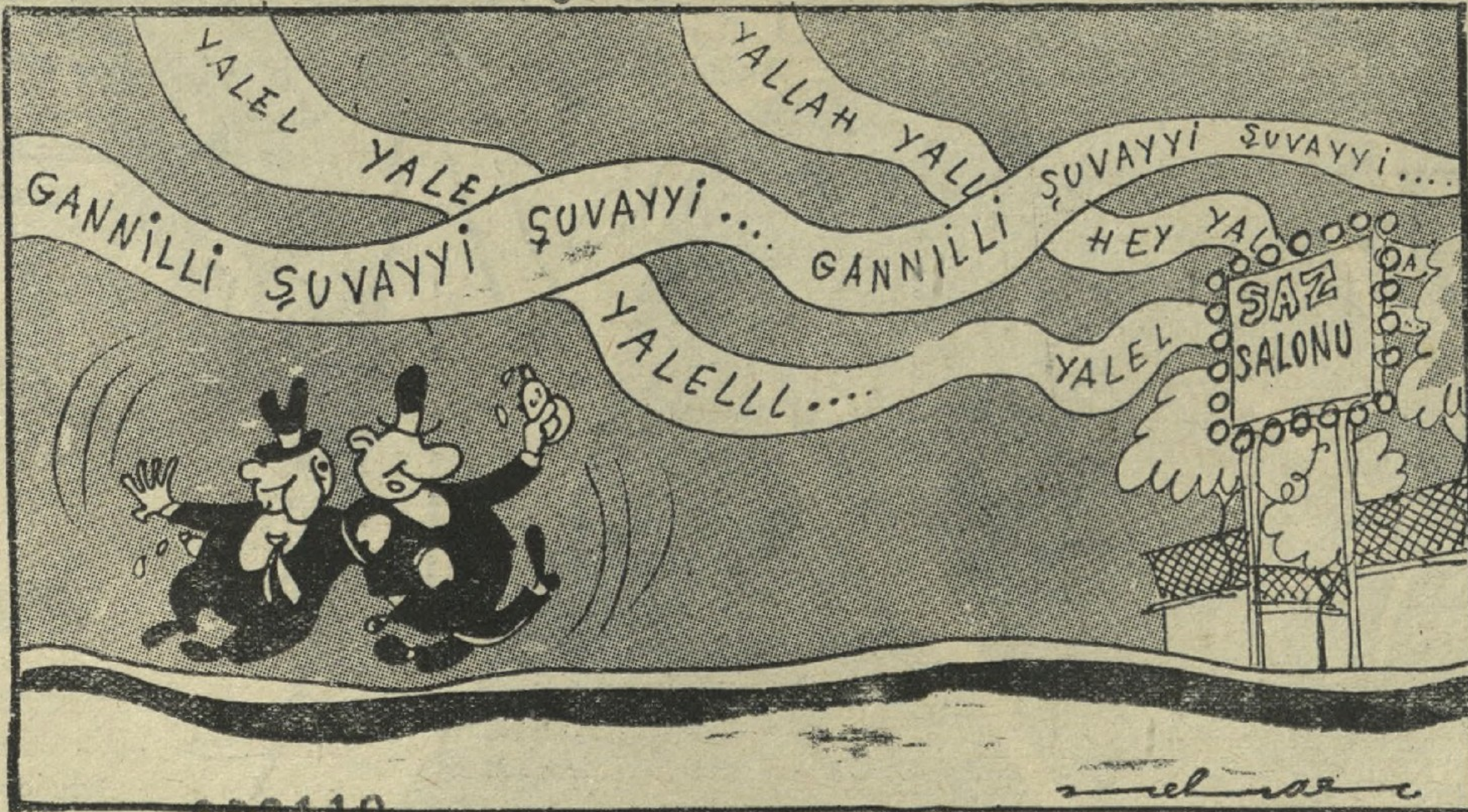
— Tuhaf şey.. Halbuki siz hiç üşümezdiniz, damia dekolte giyinirdiniz!

— Evet ama, şimdi üşümeğe başladım.

— Ne zamandanberi mizacınız değişti?

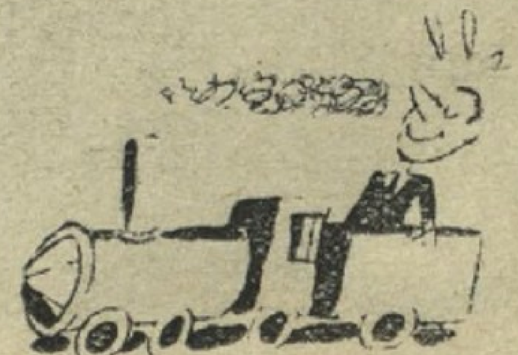
Leylâ, Macidin kulağına eğilerek fısıldadı:

— Kocamın ölümünden beri!

000110

— Ulan galiba Arabistana geldikl..

000111

D. P. nin Kostüm

losu bileti satıyorlar.

000112

mlü Balosu !..

Hikâye :

Cibali Karakolu

Muammer Karaca'yı hiç sevmem. Sevmem ama, temsillerine arasıra giderim. Zeki, hazırcevap ve nüktedan adamdır. İnsana hoş vakit geçirtir. Keskin siyasî hicivleri de vardır ha... Geçen akşam «Cibali Karakolu» diye oynadığı oyuna gittik. Fakat, gazeteci milleti ne'rde rahat yüzü görmüş ki, biz rahat edelim? Sanki o iş, o iskandal, bizim gitmemizi bekliyormuş. Başka zaman elinle tertip etsen, bu kadar denk gelmez. Gerçi meslek bakımından iyi birşey. Öbür gazeteleri atlattık ama, hâdise tatsızdı. Daha doğrusu Karaca hesabına tatsızdı: Oyunu başka bir oyun sekteye uğrattı.

Hoş, bu kabil tiyatrolarda, hele Anadolu turnelerinde benzeri hâdiseler sık sık olurmuş. Ama, benim başıma hiç gelmemişti. Bu sözü, tesadüfen söylemiyorum. Hem geçen vak'a, az çok benim başımdan geçmiş sayılır.

Lâkin bunu anlatmak için, size önce «Cibali Karakolu» nun mevzuundan kısaca bahsetmeliyim. Bir Emniyet âmiri var: Cafer Sabbah... Mesleği lekelememek için nâmı müstearla çapkınlık ediyor. Takma adı da Necip Zoka. Derken günün birinde karısı bunu cürmü meşhut halinde yakalıyor ve iki şahsiyetli olduğu meydana çıkar gibi oluyor. İşin esası bu...

Tam üçüncü perde açıldı. Seyrediyoruz. Artık baskınlar filân olmuş bitmiş de, oyun nasıl bağlanacak diye bekleşiyoruz. Bendenizin de sağımda bir kadın var. Onun yanında bir adam. Solumda da bir adam. Bu sırada solumdaki birdenbire:

— Affedersin ağabey, ismini bağışlar mısın? dedi.

Öyle umumi yerlerde, durup dururken hüviyetimi ve mesleğimi açıklayıp, bazı toy meslekdaşlar gibi, böbürlenmekten hoşlanmam; kısaca:

— Hasan... dedim.

— Ne iş yaparsin?

— Doğramacıyım.

— Sen Lâlelide oturmuyor musun?

— Evet...

— Yanındaki sarı saçlı hanımı tanımaz mısın?

Başımı sağa çevirdim:

— Yooo... dedim. Birdenbire aklım başıma geldi. Ne diye bana soruyorsun bunları? Bırak da oyunu seyredelim...

Herif:

— Bana bak arkadaş, diye sesini yükseltti, o kadın benim kız kardeşimdir. Yanındaki de kocasıdır. Deminden beri dikkat ediyorum, sen kadına göz koymuşsun ama, belli etmek istemiyorsun. Ben senin kim olduğunu bilirim. Sen filâncasın. İşin gücün de şudur, şudur, şudur. İşte, eniştemiz aylardır peşine düşüp aradığı zampara sensin. Utanmıyor musun âlemin kadınına musallat olmağa? İsim değiştirip sözüm meclisten dışarı, çapkınlığa yeltenmeğe? Sahte hüviyet kullanmağa?

Şaşırdım. Muammer temsili kesip durmağa mecbur kaldı. Arkadan bir köpek havladı.

— Bana bak arkadaş, dedim, ben de kendime gelip, saçmalama... Burası tiyatrodur. Herkesin zevkını bozmağa hakkın yok. Bana bir diyeceğin varsa, dışarda görüşürüz...

— Görüşürüz ama, tüymeyi aklından çıkar...

Beş, on dakika sonra da «Cibali Karakolu» sona erdi. Fena halde sinirlenmiştim:

— Yürü ulan, dedim, sen de gel, kızkardeşin de gelsin, enişten de...

Hep beraber tiyatrodan çıktık. Kaldırımda:

— Ne demek istiyorsun? dedim, açık söyle... Ben öyle şantaja, palavraya pabuç bırakan takımından değilim...

Enişte ilk defa sinirli sinirli söze karıştı:

— Ben senin hesabını görürdüm ama, kanuna dua et, iğne bile taşımıyoruz. Sen benim karıma ne diye musallat oluyorsun?

— Ben kimsenin karısına, kızına göz koyacak adam değilim. Terbiyeni takın, yoksa yularını boynuna dolarım...

— Yavaş gel ağabey... Kaynıma adını yanlış söyliyen sen değil miydin? Biz senin nerde oturduğunu, kim olduğunu, ne bileceğiz? Bir aydır peşindeyiz. Aklını başına topla...

— Siz hele, karakola kadar bu yurun da, namuslu vatandaşlara tecavüzün ne olduğunu...

Dememe kalmadan kadın:

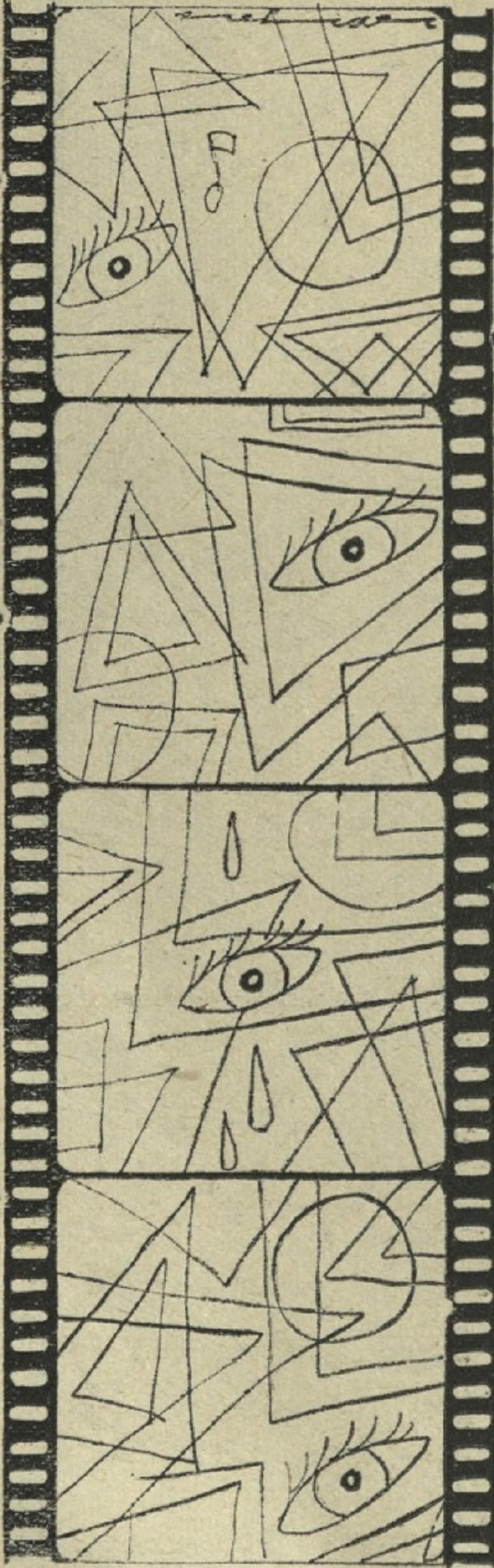
— Evet Rüstem, bu herif: İşte söylüyorum sana. Korkudan saklamıştım ama, mademki her şeyi biliyorsun... demez mi?

Enişte, kayın, üstüme çullandılar. Bereket etraf henüz «gereği kadar» tenhalaşmamıştı. Derhal birkaç kişi müdahale etti. Bizi ayırdılar. Kalabalık birikti.

— Kıyafet insanı ne kadar değiştiriyor di mi şekerim?..

PİCASSO FİLM ÇEVİRECEK
(Gazeteler)

Picassonun filmi!..

— Ne var, ne oluyor? Diye bir polis göründü. Ben, meseleyi anlatmak için, mütecavizleri aradım ama, kalabalığa karışmış olacaklardı...

— Niçin gürültü ediyorsunuz? Hüviyetiniz...

Diyen memuru cevaplandırmak için elimi cebime attım ki,... Koydunsa bul. Ne cüzdan, ne hüviyet. Gerçi o geceyi, «Cibali Karakolu» nda olduğu gibi, «Taksim Merkezi» nde geçirmedik ama, bizim beş on kuruşla basın kartı gitti. Dolandırıcılr da açıkgöz olmuş yahu. Lâhzada bir komediden fikir alıp insanı gafil avlıyorlar...

000113 — Hikâyeci —

İşinize yararsa

Terzinin iki taksitini muntazaman verdi. Üçüncü taksitten sonra işin intizamı kalmadı. Âdeta saklambaç oyununa başladılar. «Yarın gel», «Öbürgün uğra», «Bir hafta sonra geçersen muhakkak hazırdır» tarzında söz vermeler, atlatmalar aldı yürüdü. Nihayet bir gün karşılaştılar. Terzi nezaketi elden bırakmadan :

— Affedersiniz, dedi, küçük bir hesap vardı. Bugün vereceğinizi söylemiştiniz.

— Maalesef azizim metelik tutmuyorum.

— Olur mu ya, namuslu adamların bir sözü vardır.

— Şüphesiz, bugün param yok ama sözüm var, işinize yararsa dilediğiniz kadar vereyim.

O

ŞAHİT

Geçenlerde hukuk mahkemesinde bir boşanma dâvası görülüyordu.

Reis, şahitlerden birine sordu:

— Bunlar, karı koca geçinemiyorlar, hep kavga ediyorlarmış, doğru mu?

— Doğrudur efendim.

— Nereden biliyorsun?

— Kavganın başlangıcında bulundum.

— Ne gibi?

— Nikâhlarında şahittim.

O

DOKTOR DEDİĞİN!

Bayanın boğazı ağrıyordu. Hemen doktora koştu. Fakat büyük doktoru bulamadığı için mahalledeki küçük doktora baş vurdu. Eve gelince kocasına:

— Bana bak, dedi, bizim aile doktorunu bulamadım. Şu köşedeki genç doktora müracaat ettim.

— Ne dedi?

— Boğazınızın iyileşmesini isterseniz çok az konuşunuz, dedi.

— Hay gözünü seveyim. Gördün mü doktoru. Zaten ne yaman tabip olduğunu görür görmez anlamıştım.

O

YALAN SÖYLÜYORLARMIŞ!

Evleneli beş sene olmuştu. Birbirlerinden çok memnundular. Kadının isim günü geldi çattı. Koca, bir hediye götürmeyi düşündü, güzel bir pantantif aldı. İçine de «İlk sevgilime» diye yazdırdı.

Zevce kutuyu açınca çok sevindi. Hele içindeki yazıyı görünce büsbütün koltukları kabardı, gözleri yaşardı. İçli bir sesle:

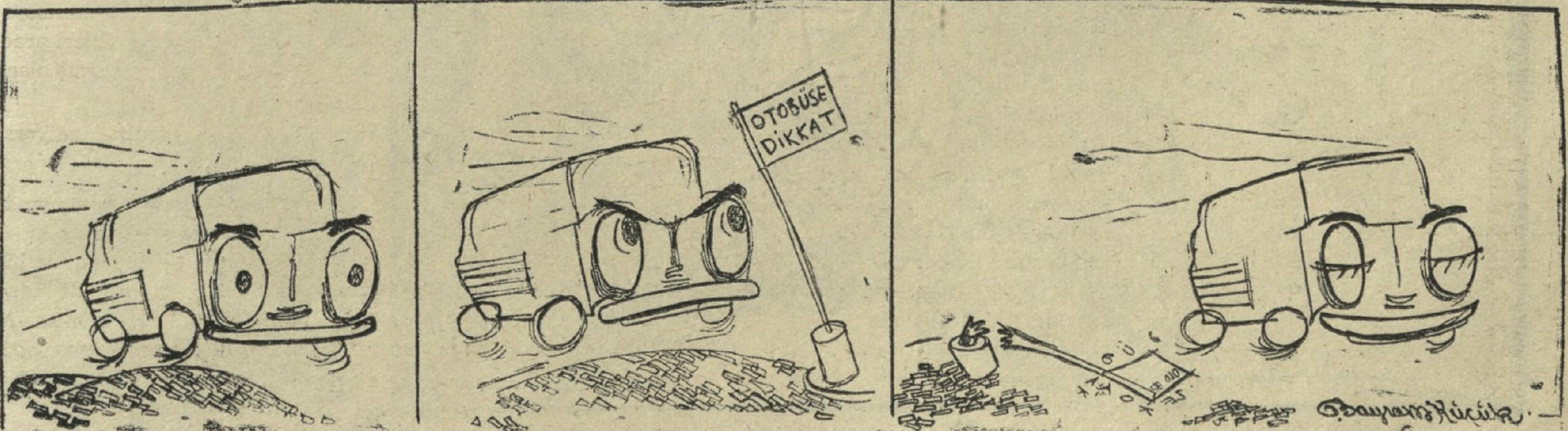
— Sevgilim, dedi, ilk aşk, en güzel, en temiz, en mesut aşktır değil mi?

— Öyle diyorlar ama, aldırma, ben seninle de pekâlâ mesudum.

— Annem, fazla uzaklaşmayın diyor...
— Peki şekerim, yakınlaşalım!..

BİR KAMYON, OTOBÜSE DİKKAT LEVHASINI DEVİRDİ (Gazeteler)

YAZISIZI..

000114

Eski Türk MİZAHINDAN

Yanlışlık

İkisi de aynı zamanda lokantadan çıkıyorlardı. Gözlüklüsü ötekini âdeta önledi:

— Bana bakın, dedi, siz münekkit Nurullah Ataç mısınız?

— Ne münasebet efendim, bende münekkitlik gibi saçma bir meslek tutacak adam hali var mı? Eshabı emlâktenim ben.

Bu cevabı alan üstat münekkidimiz, soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Şu halde azizim, size kendimi takdim edeyim. Ben münekkit Nurullah Ataç'ım ve sırtınıza yanlışlıkla geçirdiğiniz yeni pardesü benimdir.

MASLAK YOLUNDA

— Baba, bu yol nereye gider?..
— Ahrete!..

Kadın — Görüyorsun ya, zayıf bir kadınla evlenseydin, bu rahatı bulamıyacaktın!..

FIRSAT BULAMAMIŞ

Yeni evlenmişlerdi. Dâmadın hiç sesini duymayan kapı komşusu bir gün gencin yolunu kesti:

— Oğlum hiç sesin sadan çıkmıyor. Hep hanım kızımızı dinliyoruz. Dargın mısın yoksa? Pek de yenisiniz, dedi.

Dâmadın nasırına basılmıştı:

— Ne dargınlığı efendi baba... Konuşmağa fırsat buldun mu diye sorsana!...

O

NE İSTİYORMUŞ?

Üç çocuk küçük bir bakkal dükkânına girdiler. Bir tanesi gayet terbiyeli bir ifadeyle:

— Bana lûtfen beş kuruşluk nane şekeri verir misiniz? Dedi.

Yaşlı dükkâncı etrafına baktı. Nane şekeri kavanozu rafların en üstünde idi. Yetişmesine imkân olmadığı için yandaki berberden merdiven aldı, rafa dayadı. Kavanozu indirdi. Beş kuruşluk nane şekeri tarttı. Kavanozu tekrar raftaki yerine koydu. Merdiveni berbere iade etti. Şeker kâğıdını çocuğa verdi. Beş kuruşu aldı. Öbür çocuğa döndü:

— Sen ne istiyorsun yavrum?

— Ben de beş kuruşluk nane şekeri istiyorum efendim.

Dükkâncı homurdanarak tekrar merdiveni almağa gitti. Aynı ameliyeyi tekrar etti. Fakat merdiveni götürmeden evvel üçüncü çocuğa sordu:

— Sen de mi beş kuruşluk nane şekeri istiyorsun yoksa?

Çocuk hayır makamında başını sallayınca dükkâncı merdiveni sahibine götürdü. Geldi. Tekrar sordu:

— Ne istiyorsun öyleyse?

— Ben on kuruşluk nane şekeri istiyorum efendim.

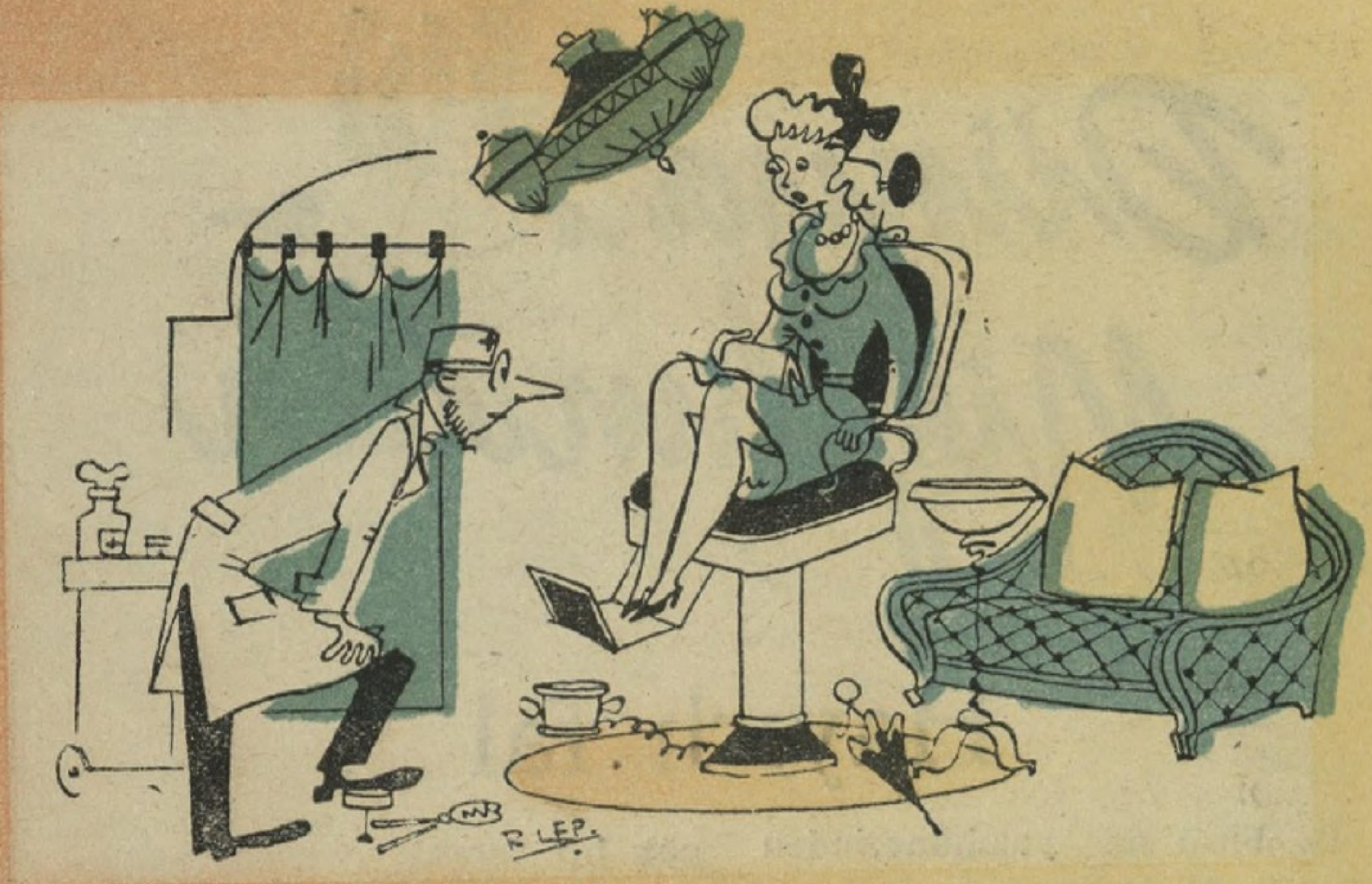
000115

ÇIPLAK DANSÖZLER ARASINDA :

— Kısa saç bana pek yakıştı... Bu akşam seyirciler gözlerini başımdan ayıramıyacaklar!..

— France Dimanche —

— Fakat doktor bey, ben dişlerim için gelmiştim!...

— Fou - Rire —

Dünya Karikatürleri

— Fena talebe!..

-- Le Rire —

YAZISIZ!..

— İci Paris —

— Demek siz de kısa etek modasına taraftarsınız!..

— Le Rire —

000116

Dünya Mizahından

Hayırlı fal

İşi bitip de yazıhanesinden çıkınca, M. Lehoux dosdoğru eve yollandı. Bir köşe başında, ihtiyar, pasaklı bir herif eline bir ilân tutuşturdu. O da otomatik olarak aldı ve baktı. Şarı bir kâğıt... Bayan Dolorès de Memphis... Meşhur falcı. Sırlar âleminin hâkimi. Her şeyi önceden bilen. Kâğıtta adres de vardı.

İşin aslında, M. Lehoux, hayattan pek fazla birşey bekliyen bir insan değildi. Ama bazı ufak tefek fantezilerden hoşlanırdı. Bütün emeli, çalıştığı şirkette ilerlemek ve altmışına gelince daha fazla beklemiyerek, münasip bir ikramiyeyle işinden ayrılmaktı. O zaman karısı ve köpeğini alacak, küçük bir toprak parçası edinerek ömrünün sonunu orada, sükûn içinde tamamlıyacaktı. Bütün istediği işte o müstakbel sulh ve sükûndan ibaretti.

Bu namuslu programı ancak beklenmedik bir durum güzelleştirebilirdi: Bir mirasa konmak, bir piyangoya çarpılmak, dâhiyane bir keşif filân gibi şeyler...

Saatine baktı. Altıyı altı geçiyor. Daha bol bol vakti vardı. Şu falcıya bir uğrayıverse ne olurdu sanki?

Öyle ya, ne kaybederdi? Olup olacağı elli franktı şunun kemali. Geç kalırsa, haydi haydi karısının bir de surat asması vardı ki, M. Lehoux ona zaten alışıktı.

On dakika sonra, kararını vermiş olarak, büyücünün salonuna giriyordu. Salon dedikse sahiden salon zannetmeyiniz sakın. Loş, berbat bir odaydı burası. Ama üstündeki kirli kâğıt levhada «İstikbalden haber verme salonu» diye yazılıydı. Arkası yüsek bir koltuğa oturmuş, omuzunda içi samanla doldurulmuş bir baykuş ölüsü, ihtiyar bir kadın onu karşıladı. Umumiyetle olduğunun aksine şişman ve güleçti. Hiç de mâverâî olmayan bir sesle:

— Sol elinizi verin bakalım.. dedi.

Lehoux bunu önceden tahmin etmemişti. Sol elini utana sıkıla uzattı. Falcı kadın, bu eli dikkatle inceledi. Sonra anlatmağa başladı:

— Eğer kazaya filân uğramazsanız, uzun zaman yaşayacaksınız. Güzel günler göreceksiniz. Ara sıra sıkıntılı dakikalarınız

Atatürk

★ En büyük arzusu...

★ En büyük sevinci...

★ En büyük öfkesi...

★ Bütün cepheleriyle Atatürk...

BÜTÜN BUNLARI

Onun en yakın ve en eski iki arkadaşından dinliyeceksiniz.

1 — **Hamdullah Suphi Tanrıöver.**

Atatürk devrinin Maarif Vekili.

2 — **Şükrü Kaya. Atatürk devrinin Dahiliye Vekili.**

Aydabir

Mecmuasının **Kasım sayısında**

Nakleden :

Hamdi VAROĞLU

Tefrika No. 11

Yalnız, durakladı, düşündü. Zihninde, üç bin liranın tedarikindeki güçlükle, kocasını araya koymak mantıksızlığı şuur dışı bir mücadele geçiriyordu.

Kendi kendine konuşur gibi, mırıldandı:

— Bugün ayın yirmi altısı, demek ki, ayın otuz birinci günü üç bin lirayı temin etmiş olmak lâzım.

— Parayı temin etmek, elbette daha sağlam bir iş olur, efendim. Aksi takdirde, dediğim gibi, Turhan beyefendinin tavassutu icap edecek.

Nevzat, Selmanın bu iki şıktan hangisini tercih ettiğini anlamak istercesine, gözlerini onun gözlerine dikmiş, dikkatle bakıyordu.

— Sizin nezdinizde tavassutta bulunmamı isteyen Ruhinin kendisi olmadığını tekrar edeyim, hanımefendi. Bilirsiniz, Ruhi prensip sahibi çocuktur. Bu gibi işlerde çok derin ve ince düşünür. Ona sormadan, bu işi yapmağı ben göze aldım.

— İyi etmişsiniz, Nevzat bey... Yalnız, size birşey soracağım. Günlerden beri, Ruhi beni niçin arayıp sormadı? Bu meseleyi kendisi bana açamaz mıydı?

— Böyle düşünmekte haklısınız, hanımefendi. Fakat Ruhi sizin yüzünüze bakacak halde değildi. En son buluştuğunuz gün, ayrılışınız ânî ve çirkin olmuş. Zavallı çocuk, o günden beri mütemadiyen bunu düşünüyor, sizi gücendirdiği için meyus. Size kısaca izah ettiğim bu iş, tam da o gün patlak vermişti. Size bundan bahsetmek cesaretini gösterememiş, sinirlerinin bozukluğu yüzünden o münasebetsiz harekette bulunmuş. Onun namına ben sizden özür dileyeceğim. Affedildiği haberini kendisine götürmeme de sizden müsaade dica ediyorum.

— O günü ben çoktan unuttum, beyefendi. Şimdi daha mühim bir mesele karşısındayız. Ruhi beye söyleyin, onu bu tehlikeli vaziyetten kurtarmak için, elimden geleni yapacağım.

— Çok teşekkür ederim, hanımefendi.

— Vakit kaybetmiyelim. Müsaadenizi rica edip kalkayım. Her geçen dakikanın kıymeti var. Ayın otuz birinden evvel, ne yapılacaksa yapılmalıdır. Üç gün sonra bana lûtfen telefon edin. İnşallah o güne kadar bir şeyler yapmış olurum...

★

Ruhi, Nevzadı evde bekliyordu. Selmanın araması ihtimalini düşünerek, telefon çaldıkça cevap vermiyor, evde yokmuş gibi, ahizeyi yerinden kımıldatmıyordu. Sigaranın birini söndürmeden ötekini yakıyor, sinirli sinirli, bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu.

Nihayet Nevzat gelebildi. Ruhi, derin bir nefes aldı. Arkadaşının oturmasını bile beklemeden, gizliyemediği bir sabırsızlıkla:

— Ne haber? Diye sordu.

— Dur yahu, telâş etme. Amma da sabırsızsın ha! Hele bir nefes alayım. Sen şu büfeden bir likör çıkar bakalım.

Ruhi, isteksiz adımlarla büfeye gitti, Nevzadın istediği likör sürahisini çıkardı, getirip önüne bıraktı.

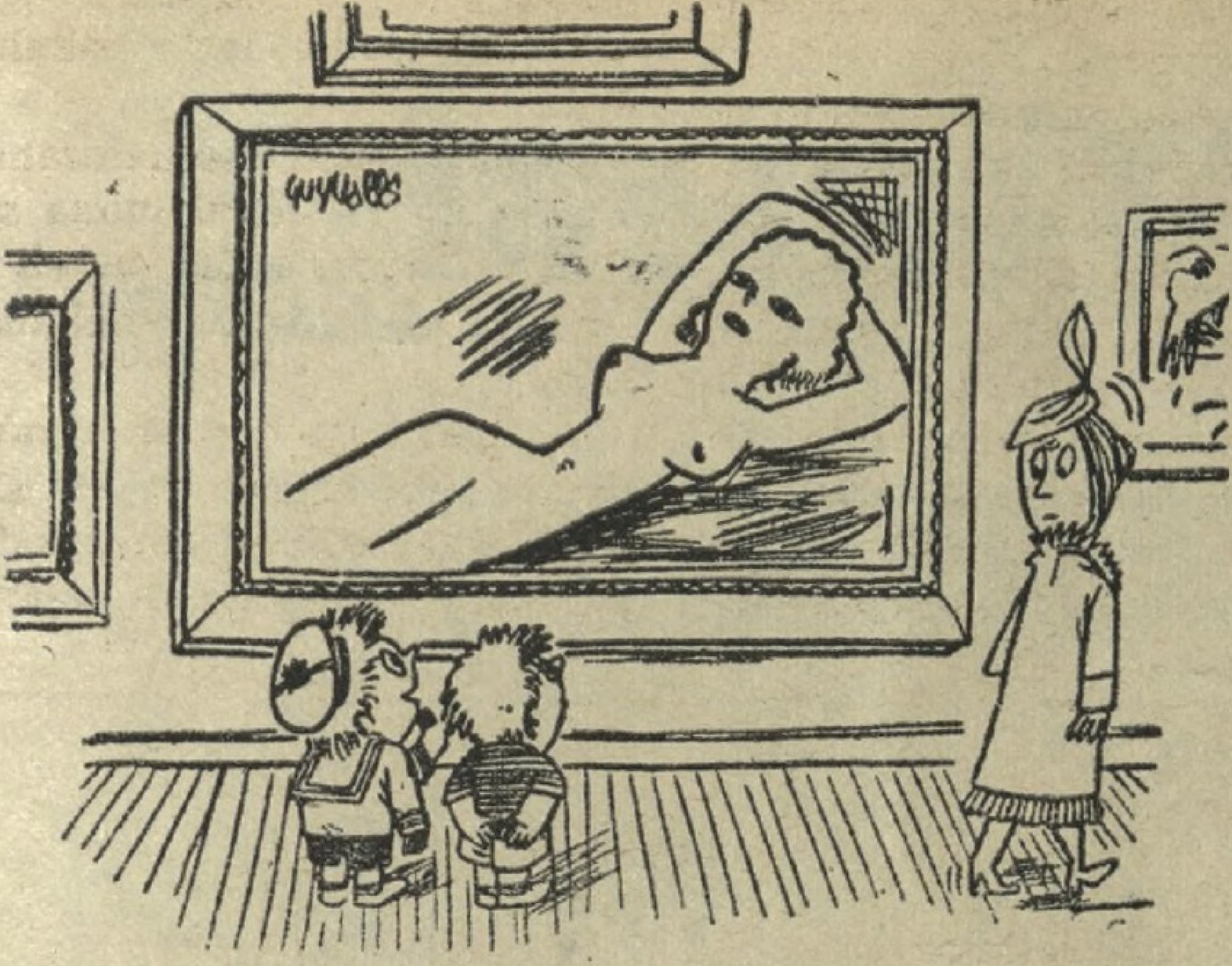
— Haydi, şimdi söyle, ne yaptın?

— Senin nazeninden biraz evvel ayrıldım.

— Netice?

— Netice fena değil. Fakat kadıncağız adamakıllı solmuş.

000117

RESİM SERGİSİNDE :

— Hayale kapılma, bu kadınlar böyle göründükleri gibi değildirler.

da olacak. Dikkat edin bayım, dikkat edin... İki hafta müddetle, kaynananızla bir çatı altında bulunmaktan sakının.

— Neye yani?

— Çünkü, önümüzdeki on beş gün içinde o kadını görürseniz, bir daha hiç göremiyeceksiniz, ama hiç...

— Söyliyecekleriniz bu kadar mı?

— Bu kadar. Tabii, elli franka daha ne söyliyeyim?

— Bana da bu kadar yeter zaten...

M. Leboux kadının parasını verdi, kalktı, çıktı, bir kahveye girdi. Zarf kâğıt istedi, acele, kaynanasına bir mektup çiziktirdi:

«Sevgili anneciğim,

Ne oldunuz? Nerelerdesiniz? Yarın bize yemeğe buyurun. Hem birkaç gün kalırsınız. Bu da sizin için bir değişiklik olur. Hürmetle ellerinizden öperim.

Adolhpe»

Bu mektubu telledi, pulladı, büyük bir memnuniyetle postaya attı. Sonra evin yolunu tuttu. İçi tuhaf bir memnuniyet ve heyecanla fıkırdıyordu sanki. Bakalım falcı kadının dediği çıkacak, kaynanasının başına bir felâket gelecek miydi? Kaynanası ölüverirse, (Allah tezinden versin), onlara hatırı sayılır bir miras bırakacaktı.

Eve gelince karısına neşeli neşeli haber verdi:

— Angèle, seni memnun etmek için anneni yarın davet ettim. Yemeğe... Hem birkaç gün bizde kalır...

Ama Angèle, bu havadise hiç de memnun görünmedi. M. Lehoux karısını sıkıştırdı (yani kelimenin mecazî manâsiyle):

— Ne var, neye memnun değilsin yani?

— Şekerim, nasıl memnun olayım? diye izahat verdi Angéle; dün tanıdıklardan biri birşey tavsiye etti. Dedikleri hep çıkıyor dedi, bir falcı varmış. Kalktım, gittim, Madam Memphis'e. Bana ne dese beğenirsin? Sen iki hafta zarfında kaynananı görürsen, bir daha hiç göremiyecekmişsin...

—Allah Allah.. sen de bir falcı karının lâfına inandın ha?

— Tabiî inanırım. Çünkü ikinci bir elli frank daha verip falın üst tarafını sordum.

M. Lehoux, birdenbire sarardı. (hoca gibi) dedi, (birimiz içeriden, birimiz dışarıdan, iyi yüzülmüşüz). Sonra karısını dinlemeğe devam etti. O, işin acıklı tarafını anlatıyordu:

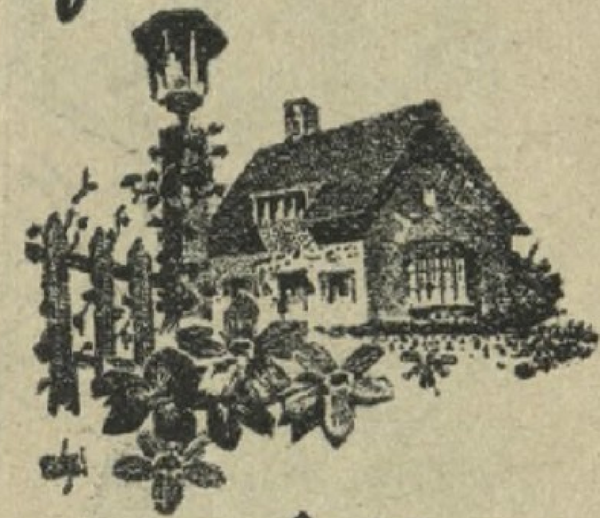
— Kavga edecekmişsiniz, annem senin gözlerini oyacakmış. Bunun için de bir daha onu göremiyecekmişsin...

M. Lohoux, birdenbire sarardı. O, bu ihtimâli hiç hesaba katmamıştı:

— Aman, dedi, öyleyse koşup telgraf çekeyim de gelmesin...

Lâkin iş işten geçmişti. Kaynanası, mektubu daha önce almış, yola çıkmıştı. Bereket versin, fal her zaman aynen çıkmaz. Çünkü, kadıncağız, yolda bir kaza geçirdi. Ondan sonra da iflâh olamadı.

Jean Bonot

EMLÂK BANKASI
YAPI TASARRUFU..na başlamışlar

sararmış. Son randevunuzda yediğin halt yüzünden günlerce hasta yatmış zavallı. Şu kadın denilen mahlûka şaşıyorum, doğrusu. O kadar tartakladığın halde, hiç birisi senden yüz çevirmedi. Zahir, hırpalanmağa ihtiyaçları var, yahut da sen öylelerini seçmesini biliyorsun.

— Aldırma! Selma bana çok kızgın mı?

— Kızgınlığı geçmişe benziyor.

— Nereden anladın?

— Anlarım ben! Daha doğrusu, bu biraz da benim sayemde oldu.

— Ne yaptın?

— Yaptığım iş hem kolay, hem zor. Kristof Kolomb'un yumurtası gibi bir buluş.

Nevzat, Selma ile olan konuşmasını, başından sonuna kadar anlattı.

— Kendi icat ettiğim yalanlara, neredeyse kendim de inanacaktım, diye devam etti. Anlattıklarım, baştan başa yalan olduğu için, ipin ucunu kaçırmaktan da korkuyordum. Nihayet, kocasının tavassutunu isteyince...

Ruhi, yerinden sıçradı:

— Ne diyorsun? O kadar ileri mi gittin?

— Telâş etme yahu! İşi sağlama bağalmak için başka çare yoktu. Parayı tedarik etmekle kocasının tavassutunu temin etmek şıkları karşısında, elbette birinci şıkkı tercih edecekti. Buna tâbiye derler. Hoş, böyle tâbiyelerin sen daniskasını bilirsin ya! Niçin hayret ediyorsun, anlamıyorum. Senin vaziyetini, gözleri önüne en feci şekliyle serdim. Tabii, seni kurtarmak istiyor. Şimdi artık pala çalmak onda. İşin içinden nasıl çıkarsa çıksın. Ayın yirmi dokuzunda benden telefon bekliyor. Kuvvetle tahmin ediyorum ki, üç bin lira hazır, gelip alın diyecek.

— Üç bin lira mı? İki bin demek istiyorsun galiba.

Nevzadın yüzünde müstehzi bir tebessüm belirdi:

— Hayır efendim, üç bin. Sana lâzım olan iki bin lira, onu biliyoruz. Ama bu işte benim de komisyonum yok mu? Senin gibi çok sevdiğim arkadaşlarla da olsa, pir aşkına çalışmak âdetinden çoktan vazgeçtim.

Ruhi, yumruklarını sıktı. Boğuk bir sesle:

— Ahlâksız herif! dedi.

Nevzat, bu hakarete bir kahkaha ile mukabele etti.

★

Cavidin ömrü, odasında kapalı oturmakla geçiyordu. Ak sakallı, ihtiyar Nimet dayı rolünde, kendi evinde, kendi yeğeninin misafiri olarak yaşamağa başlayalı, gündüzlerini, Mısır'a gönderip oradan bir arkadaşı eliyle postaya attırarak Selmaya yollattığı mektupları yazmağa hasrediyor, geceleri, yine ihtiyar Nimet dayı olarak, mümkün mertebe tenha ve yabancı muhitlerde dolaşıyordu.

Seyahate çıktığını söylediği tarihten beri, genç kadına ne mektuplar yazmamıştı! Kimi, bağrında ehramları barındıran kumlar kadar ateşli, kimi Mısır Sfenksi kadar muammalı, fakat hepsi aşkından parçalar taşıyan bu mektuplara, Selmadan, yine aynı yolla cevaplar alıyor, bu cevaplardaki sevgi ifadesinin, hasret sözlerinin yalan ve doğru taraflarını arayıp bulmağa uğraşıyordu.

Selma ile Ruhi arasındaki münasebeti, onlarla beraber-miş gibi, bütün teferrualtiyle biliyordu. Ak sakalı, siyah gözlüğü, kanbur sırtı ile, sevdalıların dolaştıkları muhitlere kolayca girip çıkabiliyor, onları, fazla yakına sokulmadan, hiç kuşku uyandırmadan kolayca tarassut edebiliyordu.

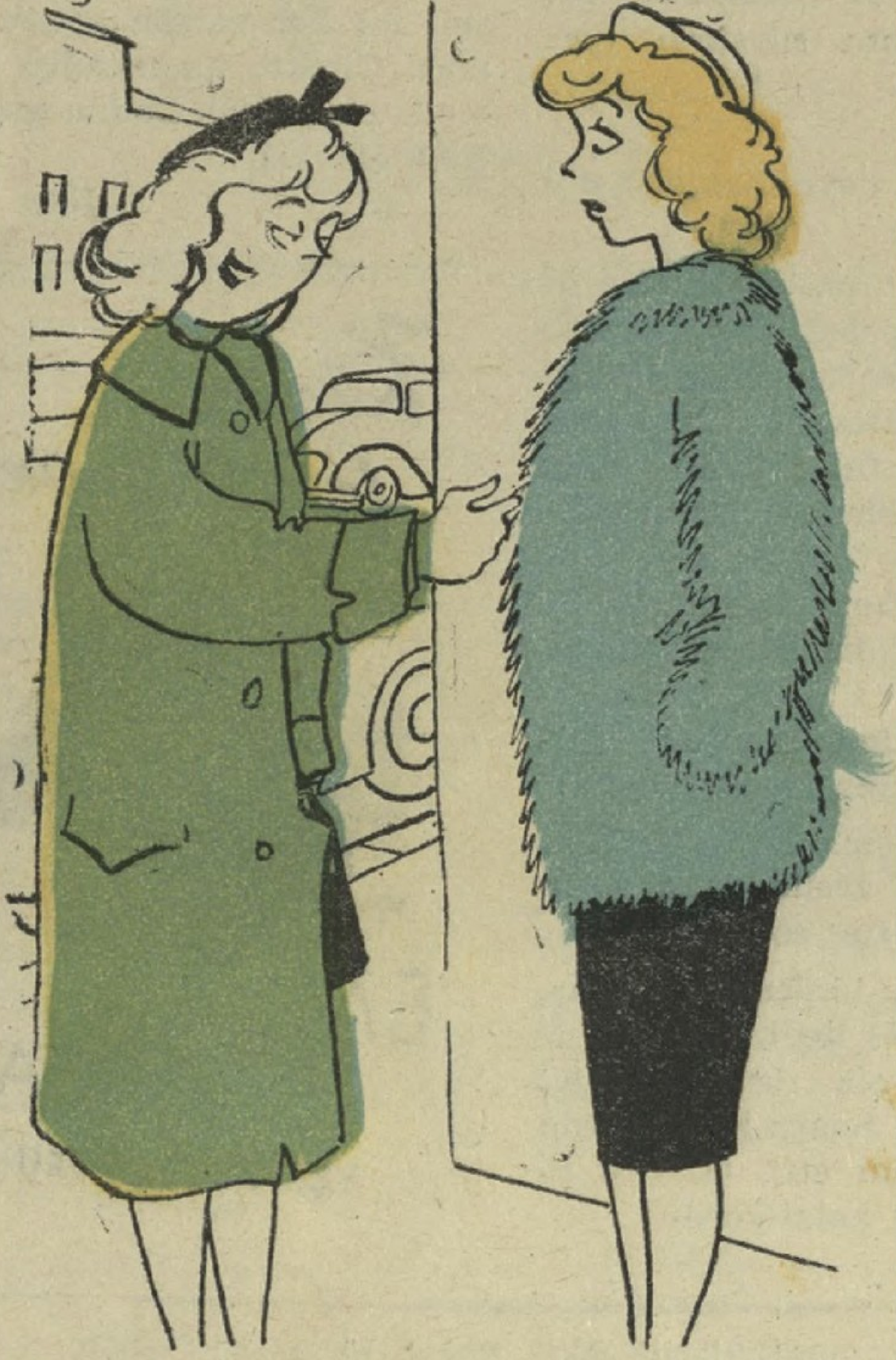
Ruhi hakkında, el altından hayli malûmat toplamıştı.

Bu tehlikeli gencin, bir gün gelip kendi kendini yakacağını biliyordu. Şimdi bütün gayesi, bu adamın, Selmayı da kendisiyle beraber uçuruma sürüklenmemesini temni etmekti. Ruhinin peşine taktığı adamlar, Selmayı ağına düşüren bu maceraperestin, döviz kaçakçılığından, beyaz zehir ticaretine kadar, her karanlık ve muzır işe burnunu sokan bir tip olduğunu söylemişlerdi. Yaşayış tarzı, hareketleri, beraber dolaştığı arkadaşları, bu tarifin pek yerinde olduğunu zaten gösteriyordu.

(Devamı var)

000118

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

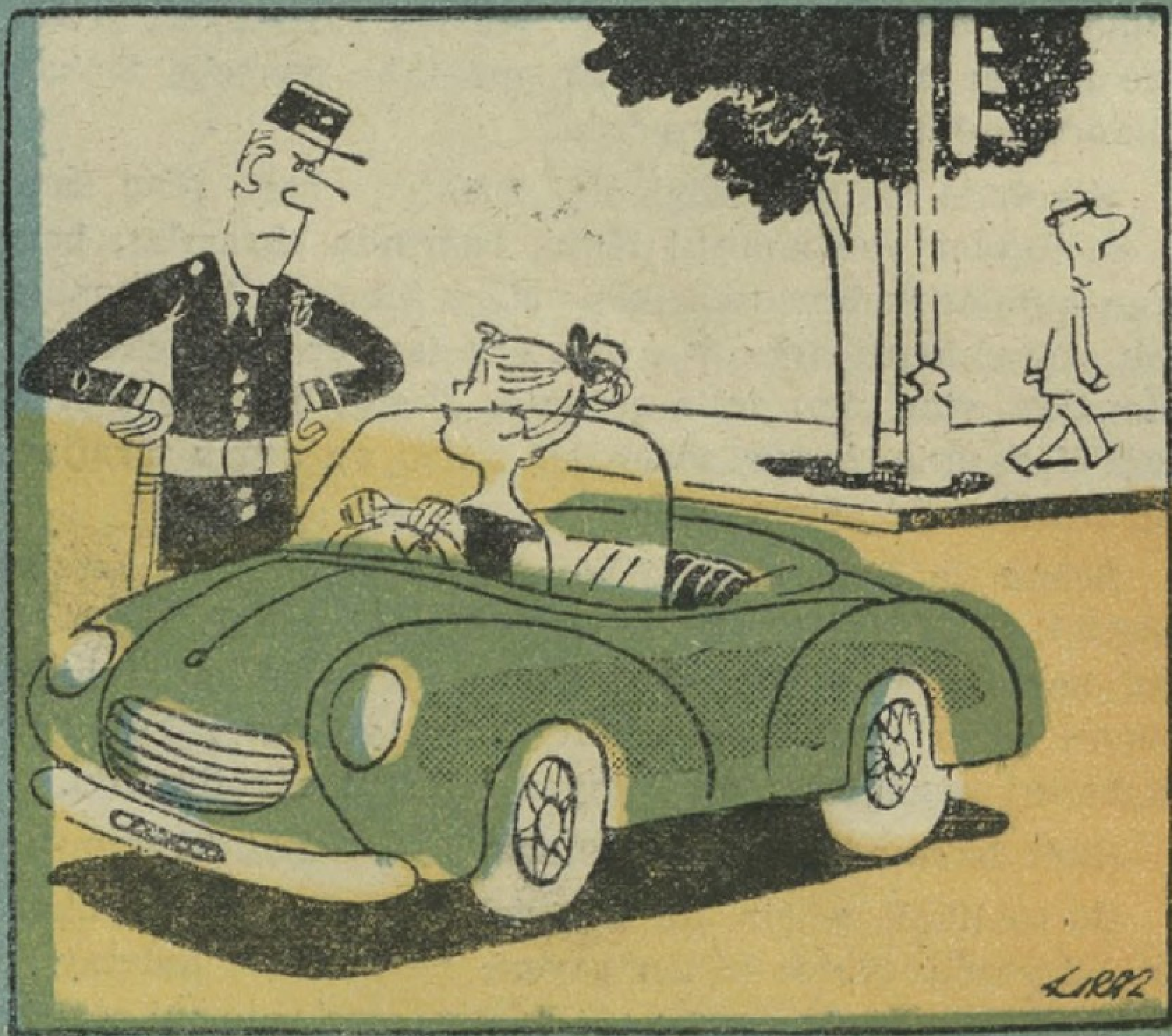
— Ne güzel kürk... Tıpkı kürke benziyor!..

— Fou - Rire —

— Yaşasın evliler!..

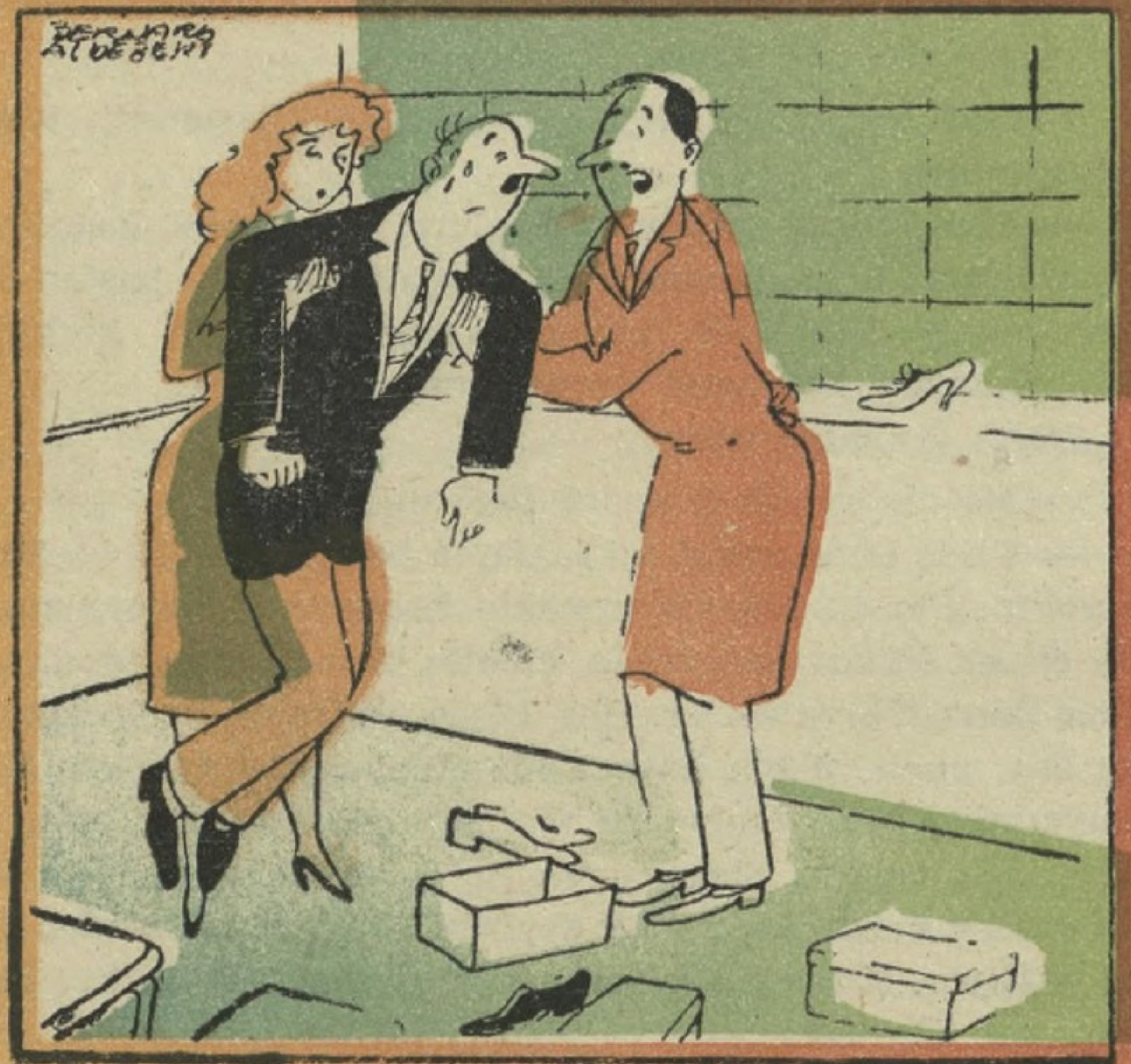
— Fou - Rire —

— Kırmızı ışık yanarken geçmenin yasak olduğunu bilmiyor musunuz?::

— Affedersiniz memur bey, ben sizin yeşil gözlerinize bakıyordum!..

— Samedi - Soir —

Kunduracı — Yere basmağa gayret edin, biraz yürürseniz, açılır!..

— İci Paris —

000119

AZ FAKAT ÖZ YİYİNİZ

100 gram ekmekte 270 kalori vardır. Halbuki 10 adet yani 100 gr. ARI BİSKÜİSİNDE 470 kalori olduğunu unutmayınız.

ARI
BİSKÜİLERİ

İşte hisleri coşturan ten...

Krem

HAVILLAND

★ Gece için Havilland Cold Cream

★ Gündüz için Havilland Vanishing Cream.

... Sizin üzücü meselelerinizin halli için keşfedilen bir yardım vasıtasıdır.

Terkibinde sedef bulunan HAVILLAND kremi yüzü temizler yumuşatır, fevkalâde bir şekilde düzgünleştirir. Yüz buruşukluklarını izale eder terkibinde bulanan sedef cildinize gayet berrak ve şeffaf bir ten yaratır.

Güzellik menbaını teşkil eden zarif bir vazo içindedir.

Havilland
VANISHING CREAM

MUCİZEVİ BİR KREMDİR.

I. REKLÂM TİCARET

KİNİNLİ

GRİPİN
faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI
GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER
Sayısı: 50 kuruş

Adres:
Klodfarer caddesi, No: 8 - 10
Daire: 3
BELEDİYE
İSTANBUL

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

İlân tarifemiz:
Santimi 3 lira

Grafika

İşinize gitmeden evvel...

Yazıhanenizde... piyasada, her an enerji sarfediyorsunuz. Rahat çalışabilmek için sabahleyin kuvvetli kahvaltı ediniz: çay ile bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyiniz. Lezzetli, sâf, kalorisi fazla ve bol miktarda A, D vitaminlerini ihtiva eden, enerji kaynağı, SANA, ile neş'e içinde verimli bir tarzda çalışabilirsiniz.

Sabah, akşam kahvaltılarında, ekmeğinize SANA sürmeği itiyat edininiz. Midenize ve sıhhatınıza çok iyi gelecektir, çünkü SANA'nın hazmı kolaydır.

85-5-53

UNİLEVER-İŞ TÜRK LİMİTED ŞİRKETİ BAKIRKÖY-İSTANBUL

000120

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Yaprak dökümü!..

000121